

Ganarias yhteisömmme

ELÄMÄÄ JA KOKEMUKSIA VUOSILTA 2007 - 2020



Sisällysluettelo

1. Etusivu
2. Sisällysluettelo
3. Esipuhe
4. Yhteisön synty
5. Immoset muuttivat mantereelta
6. Pirkko ja Eero muistelevat
7. Saaret saarelle; Liisi Saari muistelee
8. Jussi Vähäylkkä muistelee
9. Telttakatosseurat Parque Urbano Del Sur
10. Telttakatos muistuttaa suviseuroista
11. Kuvia telttakatosseuroista
12. Telttakatos kuin kutsuva maamerkki
13. Kuvia telttakatosseuroista
14. Kirkkoseurat Templo Ecuménicossa
15. Yhteistyötä kirkon kanssa
16. Templo Ecumenico
17. Pirkko Immonen ja Aune Takkinen muistelee
18. Kuvia kirkosta
19. Joululaulutilaisuus 2020
20. Liisa Varhon tervehdys
21. Turistipappi Arto Antturin tervehdys
22. Lentopalloa
23. Lentopalloa huumorilla
24. Pieni porukka on pelannut aktiivisesti myös biljardia
25. Minigolfia tiistaisin
26. Maanantain vuoristoretki
27. Nitromäkeä ylös
28. Seurapaikka vuoristossa
29. Vuoristopastorin arvo
30. Liisin lenkki
31. Eräs koskettava kokemus
32. Pidetään mekin huoli
33. Retket saaren keskiosaan
34. Kuvia alkuaikojen retkeltä
35. Ystävänpäiväretket
36. Jeelin tarina; mielensä pahoittaja osa 1
37. Jeelin tarina; mielensä pahoittaja osa 1 jatkuu ...
38. Miesten jouluretki 2018
39. Miesten pikkujoulu vuoristossa 2019
40. Miestenluola
41. Miesten polku- retki 3.12.2019
42. Juhlittiin yhdessä
43. Jeelin tarina; mielensä pahoittaja osa 2 ...
44. Jeelin tarina; mielensä pahoittaja osa 2 jatkuu ...
45. Kyläilykulttuuri
46. Kuvia kyläilyistä
47. Kuvia kyläilyistä
48. Kuvia pikkujoulusta 2019
49. Sanna Vähäylkkä
50. Kuvia 7.3.2020; viimeinen kyläily
51. Tavarat varastoon
52. Tavarat kapseliin
53. Arvi kertoo; Vain kantajat ruokitaan
54. Arvi kertoo; Kasper, Jesper ja Joonatan
55. Dunohilloa
56. Liisi muistelee dunojen keruusta
57. Sateen vaikutus luontoon
58. Calima eli sirokkotuuli
59. Sääolosuhteet saarella
60. Erilaiset ystävämme
61. Vuoristoasukkaat
62. Uusi ilmiö jouluna 2020
63. Giovanni ystäväni
64. Olemme ottaneet oppia joutsenilta

Asumme vaimoni Mirjan kanssa viidettä talvea Gran Canarialla. Ensimmäisen ja toisen talven, vuosina 2015 - 2016 asuimme Jose- nimisen miehen asunnossa Tartanas- nimisellä bungalow-alueella. Seuraavat kaksi talvea Santa Fe- alueella. Talven 2019 - 2020 ja tämän talven asuntomme on Vista Mar San Agustinissa.

Olemme kiitollisia että olemme päässeet jälleen tänne. Erityisen kiitollisia olemme että meillä on ollut mahdollisuus muuttaa eläkkeelle jäätyämme talviajoiksi lämpimään ja päästä myös Canarias- yhteisön jäseniksi. Talvet täällä ja ystävät yhteisössä ovat antaneet elämällemme uuden värin ja uuden mielenkiintoisen alun.



Kaikesta tästä kiitollisena päätin, että yritän kirjoittaa muistiin täällä eläneen ja asuneen uskovaisten yhteisön historiaa. Koota yhteen niitä muistoja, jotka liittävät meitä yhteen ja ystävyYTEEN. On mieluisaa elää ja olla osa mielenkiintoista tarinaa.

On todettava että moni hyvä tarina jää tässä koosteessa kertomatta. Toivon että tämä kokonaisuus tuottaisi monelle iloa.

Elämä rakentuu tarinoista ja tämä on vain yksi niistä. Yksin tämän tarinan kokoaminen ei olisi ollut mahdollista. Olen kiitollinen kaikille niille, jotka ovat olleet valmiit kirjoittamaan kokemuksiaan ja lähettämään valokuvia tähän liitettäväksi.

Teidän kokemuksenne ja kuvat tekevät yhteisestä tarinastamme elävän.

San Agustinissa Tuomaan päivänä 21.12.2020

Tuomas

*”Ystävää on ihminen, johon ei
tarvitse yrittää tehdä vaikutusta”*

Yhteisö syntyy ihmisiä yhdistävistä asioista

MEITÄ YHDISTÄVÄ ASIA ON PAETA POHJOLAN TALVEA LÄMPIMÄÄN ETELÄÄN

Nyt yhteisö elää taitekohdassa. Emme näe Koronan jälkeiseen elämään ...



Syksyllä 2020 tullessamme saarelle, olimme vaimoni Mirjan kanssa ainoat Canarias-yhteisön jäsenet

On kulunut kolmetoista vuotta siitä, kun ensimmäiset uskovaiset päättivät tulla Gran Canarian saarelle pidemmäksi aikaa viettämään eläkepäiviään. Kymmenen vuoden aikajakso antaa jo aiheita historian kirjoittamiseen. Etenkin juuri tällä hetkellä, kun Koronavirus aiheutti taitekohdan täällä asumiseen. Koronan jälkeistä aikaa on vaikeaa ennustaa. Perinne jatkuu tai sitten koronaepidemia on päätös tälle elämäntavalle. Mukavaa on asua Suomessakin, eli edessä on hyviä vaihtoehtoja.

Voimme kai puhua yhteisön lyhyestä historiasta, joka on omalla tavallaan ainutlaatuinen. Vastaavia uskovaisten yhteisöjä on syntynyt esimerkiksi Turkin Alanyaan ja Yhdysvaltojen Floridaan. Myös Kanariansaariin kuuluvalla Teneriffan saarella on toiminut useamman vuoden ajan uskovaisten yhteisö. Ehkä jopa pidempään kuin Gran Canarialla. Sen historia lienee oman kirjoituksen arvoinen. Olen koonnut tähän tietoa vain Gran Canarian saarella olleilta, heidän kokemuksiaan alkaen vuodesta 2006.

Tiedän, että useat uskovaiset ovat lomailleet jo aiemmin saarella lyhyempiä aikoja asuen hotelleissa. Tietävästi ensimmäiset saarelle pidemmäksi aikaa muuttaneet ovat Pirkko ja Eero Immonen. He olivat viettäneet useita talvikausia Espanjan mantereella sijaitsevassa Fuengirolan kaupungissa.

Ensimmäisen idean meidän saarelle muuttamiseen sain Aholan Ollilta vuoden 2006 suviseuroissa, kun olimme yhdessä myymässä tupakkaa kojussa seuraravintolan takana metsikössä. Olli oli eläköitynyt sotilasammattista kuten minäkin, ja hän suositteli talveksi Espanjaan muuttoa ainoana oikeana vaihtoehtona viettää eläköityneen sotilaan talviajat. Nyt olemme saarella viidettä talvea, ja olemme todenneet tämän erinomaiseksi vaihtoehdoksi kaikille niille joille se sopii ja jotka tästä vaihtoehdosta pitävät.

Ensin Immoset muuttivat mantereelta saarelle

YHTEISÖN SYNTYMISEEN TARVITAAN AVAINHENKILÖITÄ

Ystävälliset vastaanottajat Pirkko ja Eero Immonen

Pirkko ja Eero tulivat tälle saarelle syksyllä 2007 ja asettuivat asumaan San Fernandon alueelle vuokra-asuntoon. Heidän täällä olonsa ja kotinsa muodostui merkittäväksi avuksi seuraaville tulijoille.

Kokemattomalle saarelle tulevalle oli merkittävää etua, että paikanpäällä oli vastassa joku joka tiesi asunnoista, kaupoista ja muista elämisen mahdollisuuksista. Pidemmäksi aikaa vieraaseen maahan ja kulttuuriin asettuneen tulee ”kotoutua”, eli löytää arkiselle elämälle ryhti ja rytmi. Se syntyy perustarpeiden rakentelusta arkeen.

Lisä-arvoa Pirkon ja Eeron vastaanottotaitoihin tarjosi Eeron espanjankielen harrastus. Olihan siitä apua, kun etsittiin asuntoja, edullisia kauppoja ja myös kokoontumispaikkoja. Olen kuullut monia myönteisiä tarinoita Eeron ruoanlaittotaidoista.

Myös meidän ensimmäiseen talveen täällä liittyy maittava ateria Immosten kodissa Italiankadulla.



Seuravieraita ensimmäisissä telttakatosseuroissa. Eero ja Pirkko Immonen vasemmallä.

*”Hyvä ystävä on kuin
aspiriini
- se auttaa”*

Pirkko ja Eero Immonen muistelevat saarelle tuloaan



Tuskin osasivat Pirkko ja Eero aavistaa, mitä siitä seuraa kun he muuttivat asuinpaikkaansa mantereelta Gran Canarialle lokakuussa 2007

Muistelen tuntemuksiani kun lokakuun alussa v.2007 laskeuduimme Las Palmasin kentälle. Ystävämme Esa Pekkala oli kentällä vastassa.

Sametin pehmeä, lämmin pimeys; huojuvat palmut lempeässä tuulella olivat tuttu kokemus: olimme aikaisemmin lomailleet lasten ja ystäväpariskuntien kanssa. Nyt edessä kokonainen talvi. Se oli pehmeä lasku: olimme olleet Fuengirolassa kymmenen talvea ja halusimme muutosta. Vapaaehtoistyö suomalaisessa seurakunnassa oli antoisaa, mutta halusimme päästä jo helpommalla; vapaana vastuusta ja työstä.

Esa Pekkalan ja Juhanin Luokkasen luona vietimme muutaman päivän. Heidän kanssaan löysimme asunnon San Fernandosta. Sen umpikujat ja paikalliset asukkaat tulivat tutuiksi.

Yksinäistä se oli. Onneksi kävi sukua ja lapsia. Ystäviäkin, jotka arvioivat mielessään: jospa mekin.....

Viihdyimme silti ja varasimme asunnon Apartamentos Australiasta, lähempänä rantaa. Se aiheutti sekaannusta -"Immoset ovatkin nyt menneet Australiaan..." Päivämiehen osoitteeksi varoin visusti laittamasta Inglesiä- turistiryssä - jossa on niitä nudistejakin -arveluttava paikka....

Vähitellen väkeä alkoi tulla. Sirkka ja Olli Ahola, pitkäaikaiset ystävämme, joiden kanssa Fuengirolassa teimme vapaaehtoistyötä. Monet jotka olivat olleet vuorotteluvapaalla, muuttivat nyt lomakohteeseen, Kanarian ja etenkin Playa del Inglesin, jossa tapasi uskonystäviä.

Liisi Saari kertoo kokemuksen saarelle tulosta



Saaren pariskunnan rooli yhteisöllemme on ollut merkittävä

Olimme ensimmäisenä talvena 2007 vain kolme viikkoa. Silloin tutustuimme Pirkkoon ja Eeroon. He olivat olleet mantereella monta vuotta ja halusivat vaihtaa paikkaa. He asuivat San Fernandon puolella silloin.

Saimme kutsun heille kylään. Sovimme, että Eero tulee meitä Bellavistaan vastaan. Odottelimme siellä aulassa. Meidän ohi käveli, niinkuin Arvi sanoi, hieno englantilainen Loordi. Tämä samainen mies tuli kohta takaisin ja alkoi puhumaan meille englantia.

Jotenkin vaan huomattiin, että tämä se Eero on. Emme olleet nähneet kuin joskus Aunen tytön häissä toistakymmentä vuotta sitten. Siinä sitten lähdettiin Eeron perään. Tietenkin siellä oli pöytä koreana monenlaisesta ruuasta. Ilta meni rattoisasti poristessa.

Pirkko ja Eero olivat tämän Kanarian Siionin alkuunpanijat. Heillä oli paljon tuttuja, jotka kävivät monena vuonna ja Immosista tuli lopuksi pitkäaikaisin. Eero puhui ymmärrettävästi espanjaa niin, pystyi olemaan apuna meille kaikille aloittelijoille. Meillekin hommasi monet asunnot sitten, kun aloimme olemaan pitempään, 3 - 5 kuukauteen.

Monta kinkkistä tilannetta on pelastanut useammalta kävijältä. Eero myös piti meille espanjankielen opetusta, jota sanoi espanjankielen kerhoksi. Hupaisia tilaisuuksia eri kodeissa.

JUSSI ON SEKÄ SEURAISÄNTÄ ETTÄ ESILAULAJA...

Jussi Vähäjlkkä kertoo heidän saapumisensa saarelle 2010

Menimme ensimmäistä kertaa Gran Canarialle 2010. Tunsimme ennestään Immoset, jotka olivat pari vuotta ennen siirtyneet sinne talven viettoon. Hehän meitä houkuttelivat saarelle. Lopullisen sysäyksen antoi poikamme Helsingin opiskelupaikka.

Hän asui perheineen Nakkilassa ja olivat myymässä taloaan. Kaija sanoi, että siirrytään pois alta, että pääsevät talveksi tänne.

Netistä löysin Los Balandroksen ja varattiin asunto kuudeksi kuukaudeksi.

Välittäjä oli kentällä vastassa ja vettä tuli kaatamalla. Vähän epäillen kuunneltiin, kun hän sanoi, että tämä on todella harvinaista.

Seraavana aamuna tulivat Immosen Pirkko ja Eero tuomaan

ns. eloonjäämispaketin. Oli leipää, vettä maitoa. Saimme tietoa missä on kauppoja ja miten sinne löytää. Takkisen Aune oli meidän mukana

lennolla. Muita puolen vuoden olijoita ei siihen aikaan ollut.



Kaija ja Juhani Vähäjlkkä vieraanvaraisessa Kanarian kodissa monet ovat saaneet syödäkseen tuoreita sämpylöitä

Telttakatos Parque Urbano del Sur

KAUPUNKI TARJOAA PUISTON JA KATETTUA KOKOONTUMISTILAA ASUKKAILLEEN



***Kun telttakatos oli varattu,
siirryimme lähellä oleville portaille***

Pirkko Immonen muistelee:

Eräänä sunnuntaina kävelimme Sirkan ja Ollin kanssa Maspalomasissa. Siellä oli auditorio katoksen alla, jonka Eero oli bongannut lukuisilla kävelyretkillään. Paikalliset olivat kertoneet sen olevan kaupungin vapaa-ajanviettopaikan jossa, kesällä järjestettiin laulujuhlia ja muutakin ohjelmaa. Talvella ei paljon tapahtumia ollut. Perheet tulivat piknikille ja lasten syntymäpäiviä juhlimaan.

Ensimmäiset seurat katoksessa olivat 30.11.2008. Meitä palveli Jorma Majuri. Liisan ja Jorman lomakodissa olimme saaneet olla seuroissa aikaisemmin.

Alussa telttakatokseen kokoonnuimme vain silloin, kun puskaradio tiedotti puhueljiä saapuneen lomailemaan. Vähitellen sunnuntaikoontumiset vakiintuivat: joskus lauloimme, joskus Jouko Ranua viritti kaiuttimen puhelimeensa ja saimme kuunnella liveä seuroja kotimaasta.

Jussi Vähäjlkkä muistelee:

Seuroja pidettiin vain katoksessa. Aina oli kaksi puhetta jos oli puhujia. Muutaman kerran Ranuan Jouko laittoi puhelimesta kuulumaan suviseurasaarnan. Puhelin oli kävelysauvan päässä ja joku juomatörppö vahvistajana. Sitten hommattiin hieno aparaatti. Juoma kanisterista leikattiin yläosa käyttöön. Puhujan pää oli puoliksi tötterön sisällä. Myöhemmin tuli paljon turisteja seuroihin, kun tiesivät paikan.

Telttakatos muistuttaa suviseuroista

TÄMÄHÄN ON YHTÄ KOTOINEN KUIN SUVISEURATELTTA

Sirkka Ahola muistelee telttakatosseuroja

Ensimmäiset katosseurat tälle pienelle joukolle piti Jorma Majuri. Hän oli tullut San Agustiniin ruotsin opettajienliiton asuntoon Liisansa kanssa 2008 syksyllä. Immosen Eero oli nähnyt paikan käydessään terveyskeskuksessa, joka sijaitsee katoksen takana ja lähdimme joukolla sitä katsomaan.

Totesimme, että tähän on yhtä kotoinen, kuin suviseurateltoa! Siitä se joka pyhäinen vaellus kohti Pargue del surta(kirjoitetaanko näin) alkoi. Mukana: Immoset, Aholat, Majurit, Ojalat, Haurut ja Taskiset.

Seuraväki on lisääntynyt ja osin vaihtunut. Mukaan on tullut Sirkka ja Olavi Honkonen, Irene ja Jouko Ranua, Helka ja Erkki Honkonen, Rauha ja Pentti Pelkonen, Elisbet Huha, Anja Koistinen, Eini Kari sekä Elma ja Osvald Carlson, joka palveli meitä Jumalan sanalla. Katoksessa oli muitakin vieraita, jotka kuuntelivat laulujamme ja lapset riensivät kiitokseksi tarjoamaan meille rusinoita.

Monena pyhänä katoksen edessä olevalla lavalla saimme seurata erilaisia ”ohjelmanumeroita”! Milloin kuvattiin muotikuvauksia, milloin rullalautailijat valtasivat alueen melkoisella kolinalla tai nuoret voimisteluohjelmillaan. Monena pyhänä eräs perhe levittäytyi pöydän ympärille pelaamaan korttia. Eero kävi, espanjan kielen taitajana, kertomassa meillä alkavan seurat ja sai vastaukseksi: ”Ei se meitä haittaa!” No, ei haitannut heidänkään touhunsa meitä.

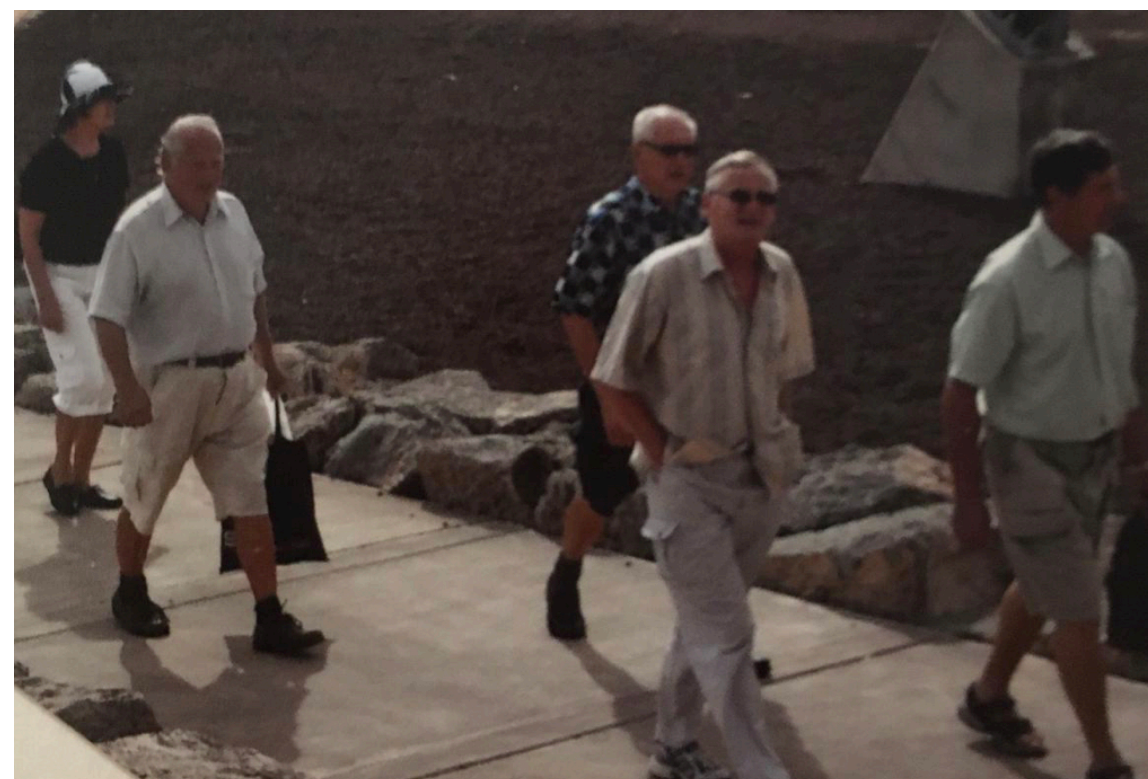
Erään kerran muutama n. kymmenvuotias poika, ryhtyi huutelemaan ja matkimaan puhujaa. Ranuan Jouko oli neuvokas. Hän kutsui pojat viereensä istumaan ja kertoi selvällä suomen kielellä, että käytös ei ole sopivaa. Jouko antoi heille kympin rahaa ja kehotti käymään läheisestä Pepen baarista ostamassa limsaa ja tuomaan loppu rahat takaisin. Näin pojat toimivat, kaikille tuli hyvä mieli ja seurat jatkuivat rauhallisesti.

Eräänä talvena sain Immosen Eeron innostumaan espanjan kielen opetuksesta meidän porukallemme. Hotelli Foliaksessa oli iso ryhmä vieraana ja sieltä saimme tilat kokoontumiseen, keittipä hotellin työntekijät kahvitkin meille maksua vastaan. Oppilaita oli tupa täynnä ja innostusta riitti koko kevät kauden. Ryhmän lähdettyä suomeen, kokoonnuimme vielä kodeissa, hauskaa oli ja monta sanaa opittiin!

Mihin lienee nekin opit haihtuneet! Nämä ystävykset ovat minulle rakkaita!

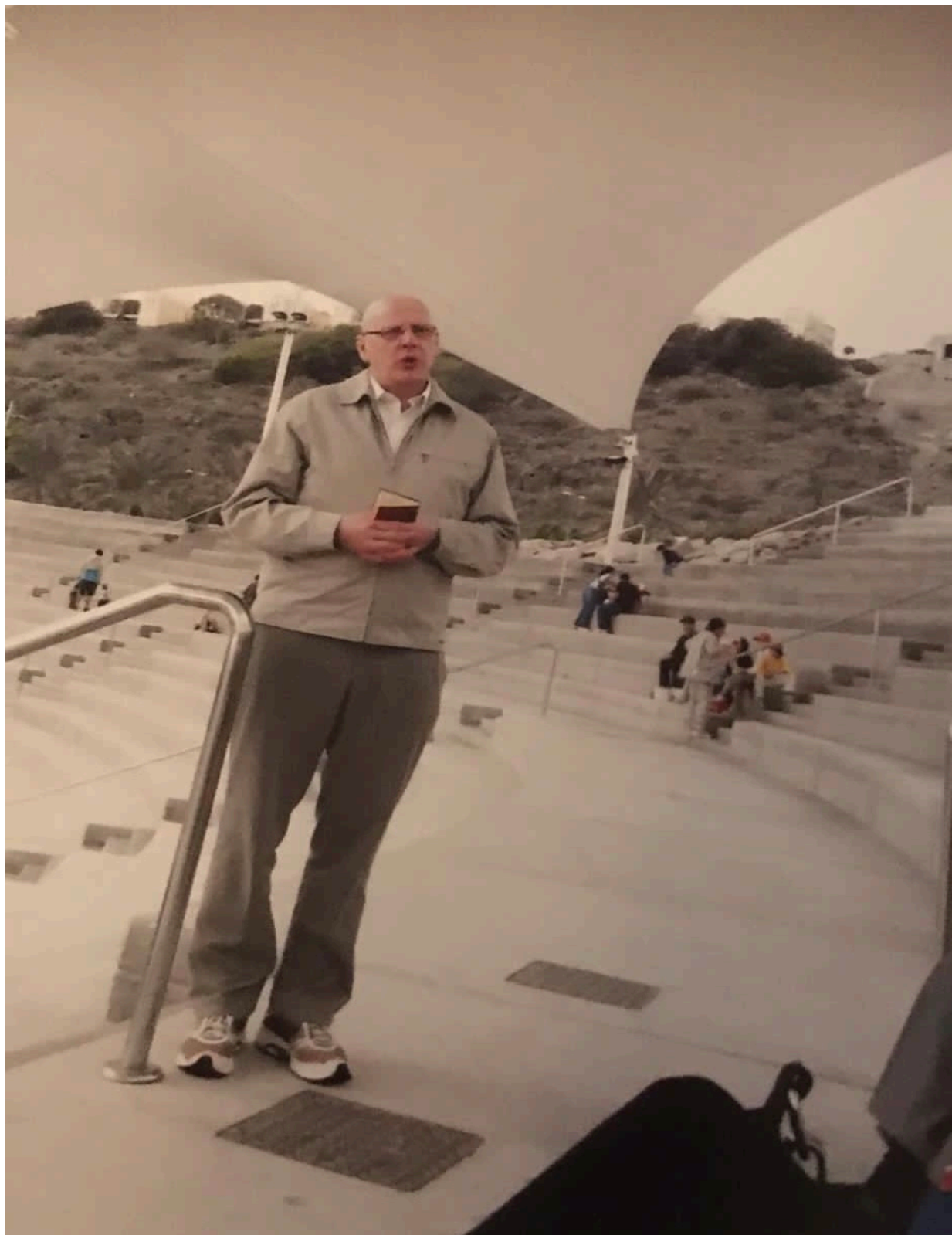


TELTTAKATOSSEUROISSA JA MATKALLA SINNE ...



Telttakatos on kuin kutsuva maamerkki

PALVELUVUOROSSA OSVALD GARLSSON



KUVIA TELTTAKATOSEUROISTA



Kirkkoseurat Templo Ecuménicossa

SEURATOIMINTA SAA LISÄÄ MAHDOLLISUUKSIA

Sirkka Ahola muistelee kirkkoseuratoiminnan alkua



**Templo Ecumenicon kaunis
alttaritaulu on syöpynyt kaikkien
kirkossa käyneiden mieliin**

Vuosi, jolloin kirkkoseurat alkoivat oli minun muistini mukaan kevät 2010, jolloin Suomi sai presidentikseen Sauli Niinistön. Kävimme äänestämässä Ruotsalaisen kirkon tiloissa ja sitten meillä vaalikahvilla. Savelan Oiva ja Majurin Jorma toimivat kielitaitoisina "puhemiehinä" kirkkojen suuntaan. Ensin nimittäin kokeilimme puhutella Ruotsin kirkon pappeja. Se ei kuitenkaan oikein luonnistunut ja vuoroon tuli Templo Ecuménicon saksalainen pappi. Varmaan siinä oltiin yhteydessä myös Suomalaiseen seurakuntaan.

Saimme luvan, mutta niin Jorma kuin Oivakin, ehtivät lähteä saarilta ja puhujaa ei sitten ollutkaan. Laitoin viestiä Lahtisen Martille Tenerifalle, että "tule Magedoniaan ja auta meitä", mutta laivat olivat niin varattuja, ettei matka onnistunut. Niinpä järjestimme lauluseurat ja Pirkko ja Eero valitsivat Raamatun paikan, jonka Olli luki ja laulujen loppuksi Herran siunauksen.

Väkeä oli mukavasti, myös "ulkopuolisia". Seuraavana syksynä sitten varsinaiset seurakuntavaalit, jossa Kentän Matti tuli valituksi varsinaiseksi ja minä varajäseneksi seurakuntaneuvostoon.

Pirkko toteaa: ”Kirkkoseurat on tilaisuus jossa voi kohdata uusia lomalletulleita uskonystäviä”

Gran Canarian suomalainen ev.lut. seurakunta toimii lokakuusta huhtikuuhun, järjestäen suomenkielisiä jumalanpalveluksia Playa Del Inglésissä sijaitsevassa Templo Ecuménico kirkossa. Suomen ev.lut. kirkko lähettää tähän työhön kaksi ns. turistipappia ja turistikanttorin, jotka paikallisen seurakuntaneuvoston kanssa vastaavat työstä. Vuodesta 2020 alkaen toimijoina on ainoastaan yksi pappi ja kanttori.

Seurakunnan toiminta tarjoaa alueella asuville ja siellä vieraileville suomalaisille mahdollisuuden osallistua omalla kielellään jumalanpalvelukseen. Useat saarella lomailevat ja pidempään asuvat ovat ahkerampia kirkossa kävijöitä täällä, kuin kotimaassaan.

Myös yhteisöstämme useat haluavat osallistua jumalanpalvelukseen. Osallistuminen on huomattu ja sen seurauksena yhteisömme jäsenistä joitakin on tullut valituksi paikalliseen seurakuntaneuvostoon. Tällä hetkellä neuvostoon kuuluvat Helena ja Kauko Hintsala ja Matti Vähäsöyrinki.

Seuratoiminta kirkossa alkoi erikoisella tavalla ja varoen. Ensimmäisissä seuroissa laulettiin, luettiin Raamattua ja tilaisuuden lopuksi Herran siunaus.



Ensimmäisiä kirkkoseuroja olivat sopimassa Oiva Savela ja Olavi Ahola. Kuvassa myös Oivan puoliso

Templo Ecuménico

KATOLINEN KIRKKO PLAYA DEL INGLESISSÄ

Seurapaikkamme kaupungin keskellä



**Pitkäaikainen
turistipappimme Pertti
Hell**

Templo Ecuménico on katolinen kirkko Playa Del Inglesissä. Useat eri uskonnolliset ryhmät järjestävät siellä tilaisuuksiaan. Myös Suomen Luterilaisen kirkon alaisuudessa toimiva Gran Canarian suomalainen ev. lut. seurakunta.

Vuodesta 2020 alkaen seurakunnassa toimii palkallisena yksi suomalainen pappi ja kanttori. He järjestävät messuja ja muita tilaisuuksia viikoittain, sekä Las Palmasissa, että Playa Del Inglésissä. Seurakunnan työtä suunnittelee ja johtaa seurakuntaneuvosto, johon valitaan jäsenet neljän vuoden välein äänestämällä.

Seuratoimintaamme niin kirkossa, kuin tektakatoksessakin toteutetaan osana paikallisen seurakunnan toimintaa. Seuroista tiedotetaan suomenkielisten messujen yhteydessä. Vastaavasti seuroissamme tiedotetaan suomenkielisestä messusta.



Arkkitehdin mukaan kirkko kuvaa kirkkolaivan keulaa joka kohoo kohti taivasta

Muistoja kirkkoseurojen alkuvaiheista

Pirkko Immonen muistelee

Harri Vähäjlkkä tuli perheensä kanssa turistipapiksi Inglésiin syksyllä 2013. Silloin seurakäytäntö uudistui ratkaisevasti. Harri kannusti meitä äänestämään surakuntavaaleissa. Saimmekin neuvostoon edustuksen: Matti Kentän ja Sirkka Aholan. Saimme seurapaikan myös Templo Ecuménicoon. Ensimmäiset seurat olivat 15.1.2014. Meitä palvelivat Erkki Hyväri ja Alpo Isotalus. Seuroissa oli n.80 kuulijaa.

Aune Takkinen muistelee

Se oli ennen Harri Vähäjlkkää, kun Järvilehto oli pappina Inglesissä. Oiva Savela oli Järvilehdon ”eduskuntakaveri” ja sai sovittua, että saamme pitää seurat kirkossa.

Olin jumalanpalveluksessa edellisenä perjantaina.

”Kirkonmenojen” jälkeen seiso Järvilehto ylätasanteella ulkona ja kysyi: ”Onko täällä niitä rauhanyhdistykseläisiä. Pitäis sopia ovien aukaisusta ja muusta seuroihin liittyvästä”.

Katselin ympärilleni. Ei ketään! Ainoat ”rauhanyhdistysläiset” olivat minun vieraani Suomesta. He seisoivat vieressäni. Lähdin hitaasti pappia kohden. Toisesta suunnasta tuli Mirjami Paaso, jota en entuudestaan tuntenut. Me kaksi arkaa poloista seisomme siinä kirkkokansan töllisteltävänä. Tai ainakin koin niin. Emme ehtineet sopia mitään, kun kirkosta tuli Reino Alanko (kotikyläni poika), joka kuului silloin kirkkoneuvostoon ja sanoi: ”Minä voin

tulla aukaisemaan ovet”. Hurrasin mielessäni.

Oli kuitenkin sellainen pulma, että sillä hetkellä ei ollut ”rauhanyhdistysläisissä” yhtään saarnamiestä. Mikä neuvoksi? Etsimme Eeron ja Pirkon kanssa Raamatusta sopivan luvun ja pyysimme Aholan Ollia lukemaan sen. Niin tapahtui. Paljon ehdimme myös laulaa.

Nämä olivat ensimmäiset kirkkoseurat. Aikaa en muista tarkemmin, mutta paikan sitäkin paremmin.



Aune on ollut viime vuosina yhteisömme äitihahmo

SEURAMUISTOJA



JOULULAULUILTA 18.12.2020 TEMPLO ECUMÉNICOSSA



Seurakunnan pappi Helena Kujakanto keräsi kolehdin joululauluillasta poistuneilta



Seurakunnan kanttori Heikki Orama säesti lauluamme



Olli Iivonen oli illan toinen säestäjä

Neuvoston puheenjohtaja Liisa Varhon tervehdys

TERVEHDYS GRAN CANARIAN SUOMALAISESTA EV.LUT SEURAKUNNASTA

Ensikosketukseni Rauhanyhdistyksen väkeen tällä saarella oli alkuvuodesta 2014, jolloin minut oli valittu Gran Canarian suomalaisen ev.lut. seurakunnan seurakuntaneuvoston jäseneksi, sen puheenjohtajaksi. Seurakuntaneuvoston jäseneksi oli valittu myös Matti Kenttä ja varajäseneksi Sirkka Ahola.

Seurakuntaneuvoston toisessa kokouksessa 6.2.2014 on merkintä: ”Rauhanyhdistys pitää seuroja keskiviikkoisin Playa del Inglésissä Templo Ecuménicossa. Matti Kenttä esitti, että seurakunta maksaisi kirkon vuokran ja vastaavasti kolehtitulot tilitettäisiin lyhentämättöminä seurakunnalle. Näin päätettiin toimia.” Näin on jatkunut tähän syksyyn asti, nyt on seuratoiminta tauolla koronatilanteen takia.



Rauhanyhdistyksen ja seurakunnan yhteistyö on toiminut hyvin. Sitoutuneita vapaaehtoisia on aina löytynyt eri tehtäviin; ehtoollisavustajiksi, tekstinlukijoiksi ja kolehdinkerääjiksi messuissa. Sirkka Ahola otti vastuulleen kirjanpidon, Kauko Hintsala myöhemmin kolehtivastaavan tehtävät. Kauko on muullakin tavalla avainhenkilö, hänellä on taskussaan painava nippu Templo Ecuménicon avaimia ja Templon monet, hankalat lukot tuntuvat tottelevan juuri Kaukoa. Vaimonsa Helena on jo toista kautta seurakuntaneuvoston varapuheenjohtaja, hän myös päättäväisesti ohjailee vapaaehtoisten suntioiden joukkoa. Matti Vähäjlkkä on valittu seurakunnan taloudenhoitajaksi, toivottavasti hän ja muu Rauhanyhdistyksen väki pian palaa saarelle! Matti Kenttä on rauhallisella asenteellaan ollut suureksi avuksi toiminnan kipupisteissä, sellaistaikin seurakunnissa on. Yhtenä toimintakautena, 2013-2014 Harri Vähäjlkkä toimi ”etelän pappina”. Harrin ja Elinan musikaalinen perhe toi paljon iloa ja valoa seurakuntaamme.

Erityisesti ihailen Rauhanyhdistyksen väen talkoohenkeä. Kun Kauneimpiin Joululauluihin tarvitaan lisätuoleja, tulevat naiset ämpärien ja rätien kanssa, pyyhkivät lisätuolit ja miehet kantavat ne pihalta sisälle. Kun tilaisuuden jälkeen Templo Ecuménicon pihalla kajahtavat viimeiset soinnut Maa on niin kaunis -laulusta, ovat tuolit taas siisteissä pinoissa pihalla.

Toivon, että Rauhanyhdistyksen ja seurakunnan yhteistyö jatkuu yhtä hyvin. Siunausta työhönne ja elämäänne!

Liisa Varho

Turistipappi Arto Antturin tervehdys

TURISTIPAPPINA GRAN CANARIALLA TALVIKAUDELLA 2018 - 2019

Taisin aiheuttaa pienen järkytyksen ensimmäisessä seurakuntaneuvoston kokouksessa pitkässä parrassani, kun ryhdyin leikilläni puhumaan, että pitäisikö meidän järjestää metallimessu. Nopeasti kuitenkin tokenin, kun tajusin, minkälaisia aarteita sain työtovereikseni. Hintsalan Helena ja Kauko olivat oikeita Jeesuksen opetuslapsia, joiden seurassa tunsin tulleeni kotiin.

Seuratoiminta alkoi marraskuussa. Menin tietysti etupenkkiin istumaan, kun ajattelin, että en halua olla siellä salaa enkä puolisydämisesti. Siitä tulikin minulle rakas paikka. Ei tarvinnut valmistella puhetta, eikä huolehtia mistään muustakaan. Riitti, kun sain istua, veisata, kuunnella ja sydämessäni ottaa vastaan.

Joulun alla loukkasin polveni. Jouduin makaamaan jalka paketissa kotona Las Palmasissa. Voi, miten kaipasin seuroihin! Se yllätti minut. Mitä oikeastaan kaipasin? Veisuuta tietysti. Mutta vähintään yhtä paljon seuraväkeä, ystäviä, hengen yhteyttä. RY:n seuroista oli tullut minun henkireikäni Gran Canarialla.

Minullahan ei ollut mitään aiempaa yhteyttä vanhoillislestadiolaiseen liikkeeseen. Silti seuroissa oli jotain hyvin tuttua. Seurapuhujien raamatuntuntemusta ihailin, sellaiseen oli helluntailaisessa lapsuudenkodissani tottunut. Seuroissa kaikki oli kuitenkin pelkistettyä ja yksinkertaista. Ei

huudettu hallelujaa eikä kerrottu vitsejä, mutta seuraväen kasvoista loisti evankeliumin ja anteeksiantamuksen ilo. Sanoma ristin sovitukselta oli selkeä ja sen saattoi ottaa vastaan yksinkertaisella uskolla.

Ystävällisyys, aitous ja ilo olivat kaikessa läsnä. Iloitsen siitä lämmöstä, jolla minut outona huoneeseen otitte. Kiitän, että rukoilitte puolestani, kun kamppailin koronaviruksen kourissa viime pääsiäisenä. Sulkeudun edelleen rukouksienne varaan, että saisin elää jatkuvasti anteeksiantamuksen varassa. Siunaan teitä jokaista Jeesuksen nimessä.

Jumala on hyvä - kaiken aikaa!

Vähäisin veljenne

Arto Antturi



Lentopalloa, biljardia ja minigolfia

JOKAISELLE TARJOLLA JOTAKIN MUISTAEN ETTÄ OSALLISTUMINEN ON VAPAAEHTOISTA

Erinomaisia yhteisöllisyyttä rakentavia liikuntaharrastuksia joka viikko



Eritasoisista pelaajista johtuen sovittiin että kentällä on aina vain hyviä pelaajia. Epäonnistujia ei moitita.

Vakiintuneista yhteisömme harrastuksista eräs on lentopallo. Kuten kokemuksesta tiedämme, mikään yhteisöharrastus ei kauaa jatku, ellei ole henkilöä tai henkilöitä, jotka sitoutuvat kyseisen harrasteen vetämiseen. Canarias- yhteisöstä sellainen henkilö löytyy ja hän on Reijo Pudas Oulusta.

Lentopallo on hämmästyttävällä tavalla säilyttänyt suosionsa. Osin siitäkin syystä että Rexa on muistuttanut asiasta. Harvinaista lienee se, että uskovaisten seurojen yhteydessä kuulutetaan lentopallon pelaamisesta. Sen ansiosta osallistujia on tullut usein myös lyhytlomalaisista.

Reijo Pudas muistaa lentopalloharrastuksen aloituksen

Mahdollisesti se oli 2012. Verkkonakin oli aluksi pyyhe ja pitkänmallinen naisten huivi naruissa kiinni. Paikka oli siellä myymälöiden Agustiinin puolisessa päässä. Siellä vaan oli aina niin kova tuuli, että siksi siirrettiin sinne toiseen päähän.

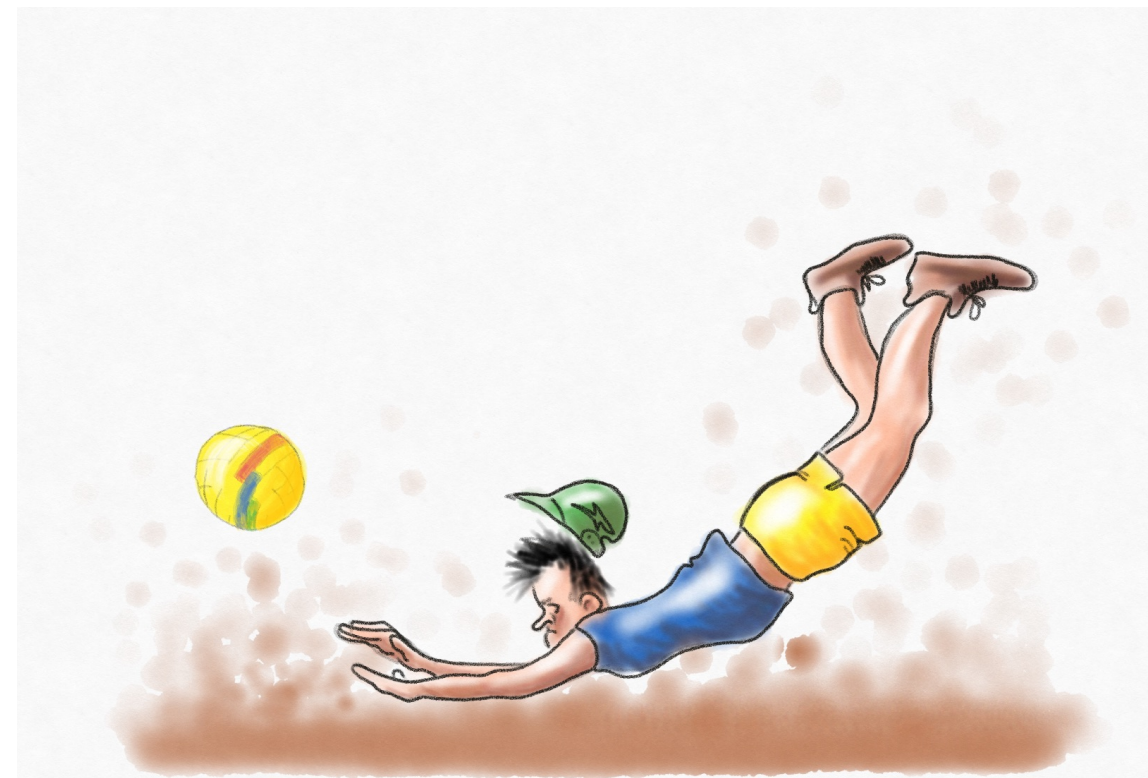
Viime vuosina edellä Rexan kertomasta tuuliongelmasta johtuen ”myymäläkatoksen dyynienpuoleiseen päähän” pystytetty lentopallokenttä kokosi lähes jokainen torstai kello 14.00 tarvittavat kaksi joukkuetta niin, että pelaaminen oli mahdollista. On ollut myös pelikertoja, jolloin kuusihenkisen joukkueen lisäksi molemmilla sivuilla on vaihtomiehet siten, että kentän kiertäessä vaihtomiehenä olleet pääsivät peliin mukaan.

”Pyyhe ja pitkänmallinen naisten huivi” vaihtui Decathlonista ostettuun lentopalloverkkoon.

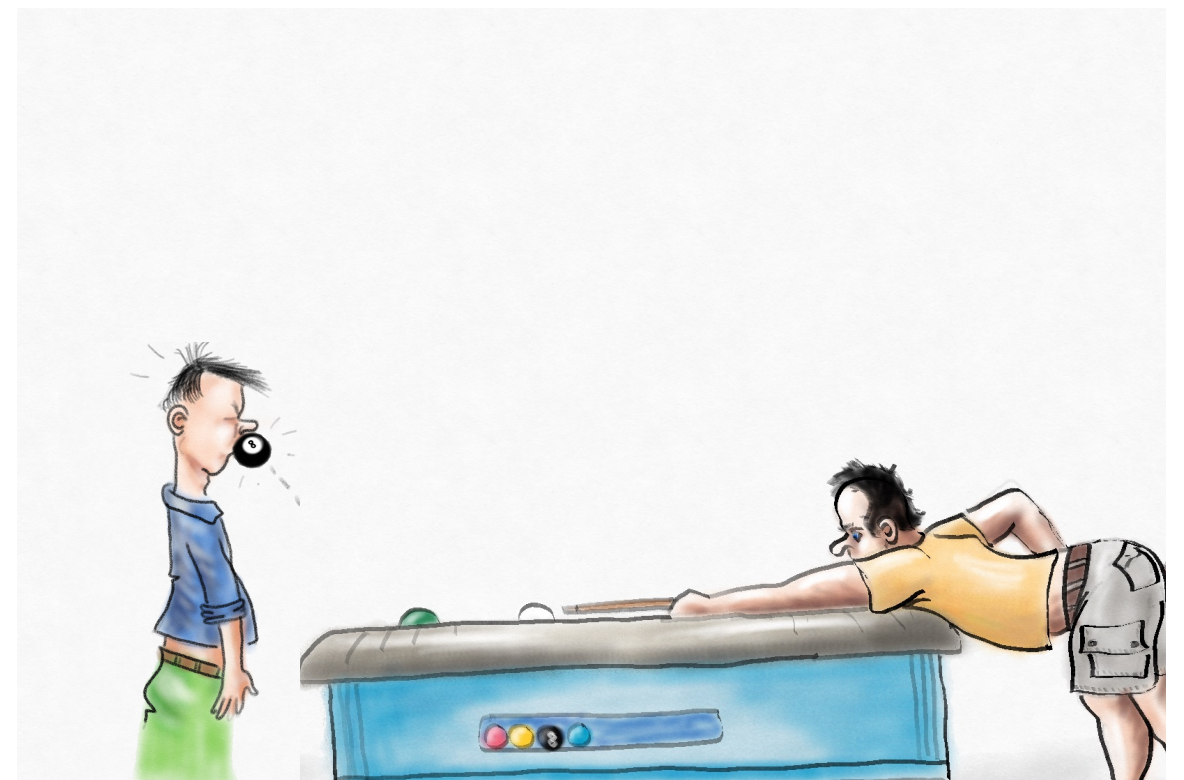
Joukkorahoituksella ostettu verkko tolppineen ja pallo säilytettiin jonkun pelaajan asunnossa, josta se tuotiin torstaisin kentälle pystytettäväksi. Ensimmäisen oikean lentopalloverkon kohtalona oli tulla varastetuksi ”luolasäilöstä”, jonne se oli kesäkaudeksi piilotettu. Luolasäilönnästä kerron lisää myöhemmin.

Ensimmäisen verkon tultua varastetuksi hankittiin uusi. Siihen joukkorahoitukseen myös itse osallistuin viidellä eurolla. Luolasäilönnän epävarmuudesta johtuen verkko tarvikkeineen ja pallo varastoitiin Templo Ecumenico kirkon sakastiin. Tällä hetkellä pelaajia odottavat pelivarusteet ovat säilössä Iskelmäbaarin kellarissa.

DYYNIEN MESTARUUSSARJASSA RANTALENTOPALLOA EI OTETA KOVIN VAKAVASTI



TAITOTASOLTAAN VAIHTELEVAN BILJARDIKERHON JÄSENET VIIHTYIVÄT YHDESSÄ



ATLANTICON MINIGOLFKENTTÄ KOKOSI RUNSAAN JOUKON PELAAJIA TIISTAISIN



Maanantain vuoristoretki

LIDLILTÄ KOHTI KAKTUSLAAKSOA



***Vuoristoretken
itseohjeutettu vetäjä on
vuoristoneuvos Arvi Saari***

Seuroissa kuulutettiin että ”Kinkun värinen kiharapää Arvi vetää vuoristoretken”

Eräs suosittu ja ryhmämme toimintaan vakiintunut tapahtuma on maanantain vuoristoretki. Useiden vuosien ajan toteutunut retki alkaa aina maanataisin klo 10.00 San Fernandossa sijaitsevan Lidlin parkkipaikalta. Jokaviikkoisen retken reitti on lähes aina sama, ja retken aikana taukopaikat ja tapahtumat ovat myös samat. Osallistujia retkellä on tietojeni mukaan enimmillään ollut 57, ja pienimmät ryhmät 2 - 3 henkilöä. Suurin osa retkelle lähtijöistä liittyvät ryhmään Lidlin edessä ja osa, Inglesin pohjoisosasta ja San Agustinista tulevat moottoritien alittavan tunnelin suuaukolta.

Retken vakiovetäjänä toimiva vuoristoneuvos Arvi Saari hallitsee ammattitaidolla vaellusryhmän vetämisen niin, että kaikki tulevat huomioiduksi, vauhti on sopiva ja että kaikki palaavat pois reitin varrelta. **Retki alkaa alikulkutunnelin suulla kaikkien tultua mukaan tutustumisella toisiin osallistujiin ja luvunlaskulla.** Joskus ryhmän käveltyä tunneliin virittää joku osallistujista yhteislaulun, joka kaikuvassa tunnelissa kuulostaa juhlavalta.

Tunnelilta matka jatkuu nousten ”papin asunnolle”. Siellä pidetään ensimmäinen tauko. Ensimmäinen tauko kokoaa ryhmän alussa olevan vaativan nousun jälkeen. Nopeammin kulkeneet odottavat hitaampia retken ensikertalaisia, joille Arvi kertoo perustietoa saaresta ja sen synnystä.

Matka jatkuu papin asunnolta ”kaktuslaaksoon” joka on saanut nimensä runsaista duno-kaktuspensaista. Tauon aikana olen nähnyt useiden täyttävän vesikanisterinsa dunoilla. Taukopaikalla retkireput avataan ja nautitaan etsimäiset eväät. Rinteellä istuvien retkeläisten keskuudessa kuuluu iloinen puheensorina, ja rohkeimmat tarinankertojat korottavat ääntään niin, että hyvä juttu leviää kaikkien kuultavaksi. Miellinpainuvimpia jutunkertoja ovat minulle olleet Hukka-Matti ja lapinsaagoja esittänyt Pekka Österberg.

NITROMÄKEÄ YLÖS JA EVÄSTAUOLLE JA HARTauteen

Sykarin kaivolla on oma tarinansa

Matka kaktuslaaksosta etenee nousten ”nitromäkeä” ylös ”Sykarin kaivolle”. Jyrkkä nousu on saanut nitro-nimensä vaativuutensa vuoksi, vaikka en ole kuullut kenenkään siinä nitroa tarvitsevan. Sykarin kaivo on vuoriston kastelujärjestelmään kuuluva tarkistuskaivo, jossa voi pysähtyä kuuntelemaan veden solinaa. Eräältä kaivoon kurkanneelta on sinne pudonnut aurinkolasit, jotka saatiin pelastettua.

Tarinaa erään retkeläisten Sykarin kaivoon pudonneista tekohampaista ei ole varmasti voitu todentaa tapahtuneeksi. Kerrotaan, että kaivon kanteen liitettyyn muoviputkeen kurkkineelta retkeläiseltä oli yllättäen tullut aivastus, ja aivastuksen myötä hän oli sylkäissyt tekohampaansa putkeen. Mies oli kurkannut hampaitensa perään ja todennut; ”Haschua” ja jatkanut matkaansa.

Kaivolta matka jatkuu pumppuasemalle, joka oli vuosien ajan myös vuoristohartauden pitopaikka. Kun pumppuasema tuli vallatuksi erään vuoristoasukkaan asunnoksi, siirrettiin hartauspaikka noin kilometrin verran kaupunkia kohti kastelukanavaverkoston kokoajakanavan varteen. Tällä paikalla oli myös puhujalle asennettu mikrofoni jalkoineen, joka ei vahvistanut puhujan ääntä vaan puhujaa. Olihan joku, minkä taakse asettua tai mistä pitää kiinni. Kuuma ja muodoltaan hiukan epä mukava paikka vaihtui jälleen, kun 2018 rakensimme lähellä olevaan rinteeseen vakiopaikan istuimineen ja puhujakorokkeineen. Paikka nimettiin avajaishartaudessa ”Arvin saliksi”. Salin avajaisissa hartauden piti Kari Inkeroinen.



Pumppuasema palveli useita vuosia taukopaikkana.



14.12.2020 meitä oli vain kaksi vaeltajaa. Erinomainen kokemus jälleen kerran!

Neljä tuntia ja kahdeksan kilometriä

Arvin salista retki jatkuu viimeselle etapille, joka päättyy lähtöpisteeseen alikulkutunnelin suulle. Retki siis alkaa aina klo 10.00 ja päättyy noin klo 14.00. Matkaa kertyy noin kahdeksan kilometriä, ja kun aikaa koko retkeen käytetään kaikkiaan n. neljä tuntia, kukin voi arvioida, että matkavauhti ei ole vaativa.

Olen usein miettinyt vuoristoretken suosion salaisuutta ja päätenyt siihen, että retken samankaltaisuus, sama reitti, sama ohjelma ja hyvä sitoutunut vetäjä, tekevät sen suosituksi. Tuttu reitti ja sen helppous rohkaisee lähtemään aina uudestaan, kun tietää että selviää sen vaativuudesta. Vapaus olla miettimättä minne mennään ja mitä seuraavaksi tapahtuu, antaa tilan nauttia täysin siemauksin luonnosta ja toisten retkeläisten seurasta.

Yksi päivä kerran viikossa ja joka viikko näin toteutettuna, on pois kaupungin



Arvin salin istumapaikat oli usein täynnä. Noin tunnin kestäneen pysähdyksen aikana nautitaan viimeiset eväät ja kuunnellaan hartaus.

ahtaudesta ja hälinästä. Se rentouttaa ja antaa tilaa ajatella kulkien hiljaa ystävien seurassa. Hitaasti etenevässä letkassa voi vaihtaa keskustelukumppania, tai asettua uuden ryhmän seuraan kuuntelemaan

mikä missäkin ryhmässä on aiheena. Joidenkin mielestä vuoristoretken yhteydessä pidettävä lyhyt hartaushetki motivoi yhä uudelleen retkelle mukaan.

Vuoristopastorin arvonimi muille paitsi rovasteille ...



**Palveluvuorossa vuoristopastori
Antero Niemikorpi**

Yhteisön seuraohjelmaan on kuulunut viimeisten vuosien aikana keskiviikon kahden puheen seurat Templo Ecuménicossa, ja sunnuntain yhden puheen seurat telttakatoksella. Kun maanantain retkiryhmässä on ollut puhujia mukana, ovat retkeläiset jossain vaiheessa toivoneet lyhyttä hartautta. Hartaus vakiintui osaksi retken ohjelmaa, pysyen kuitenkin hiukan irrallaan muusta seuraohjelmasta. Sellainen pidettiin, jos oli tarjolla puhujaa palvelijaksi. Palvelupyyntö puhujalle esitettiin vasta lähtötilanteessa, jollekin mukaan lähteneelle puhujalle. Keskiviikko- ja sunnuntaiseuroihin puhujat pyydettiin hyvissä ajoin ennakoon.

Tämä ”pystymetsästä” tullut puhujapyyntö Lidlin kulmalla tai alikulkutunnelin suulla on saattanut olla joillekin vaikeakin yllätys, kun ei ole voinut ennalta valmistautua tilanteeseen. Tiedän, että jotkut ovat tehtävästä oikeutetusti ja ymmärrettävistä syistä myös kieltäytyneet. Olemme sananpalvelijoina erilaisia ja koemme palvelutehtävän eri tavalla.

Perinteeksi on muodostunut se, että ensimmäistä kertaa vuoristoretkellä palvellut saa vuoristopastorin arvonimen. Palveluvuoron jälkeen tuon arvonimen palvelleelle puhujalle ”myöntää” vuoristoneuvoksen arvonimeä kantava, pitkän linjan retken vetäjä Arvi Saari. Kerrotaan kuinka erään kerran rovasti Leo Väyrynen oli retkellä ja palveli vuorollaan. Vuoron jälkeen Arvi myönsi hänelle vuoristopastorin arvonimen, jota Leo ei suostunut ottamaan vastaan, koska ”hän oli jo rovasti”.

Vuoristoretken yhteydessä pidetty hartaus on koettu monien mielestä muiden seuratilaisuuksiin tavoin merkittävänä Jumalan huolenpitona.

ERÄS VAE LLUSREITTI SAI NIMEKSEEN "LIISIN LENKKI". SE KOETTIIN 9.11.2019



Koeskettava kokemus retkellä 4.3.2019

EMOLAMPAAN HUOLI KUOLLEESTA KARITSASTAAN

Puhutteleva näky

Maanantain 4.3.2019 vuoristoretkellä meitä kohtasi mieliinpainuva näky. Kukkulan rinteellä erään suuren kanariantyräkipensa lähellä seiso i emolammas liikahtamatta. Luulimme sitä ensin harmaaksi kiveksi. Todettuamme että se oli lammas, arvelimme sen juuttuneen päästään tyräkipensaaseen, eikä pääse itse irti. Päätimme mennä auttamaan.

Lähestyimme lammasta ja kutsuttuani sitä se siirtyi kauemmaksi. Paljastui ikävä todellisuus. Emolampaan alla oli vastasyntynyt kuollut karitsa, jota emolammas suojeli auringolta. Vastasyntyntä kuollutta karitsaa emolammas ei voinut imettää ja utareet olivat niin täynnä maitoa että sen oli vaikea liikkua.



Kuvan alareunassa on kuollut karitsa jota emolammas (yläreunassa) suojeli auringolta

Muu lauma oli mennyt ja emolampaan vaisto ei sallinut sen jättävän karitsaansa. Meidän matkamme jatkui ja jouduimme jättämään emolampaan voimatta auttaa. Uskon, että lampaan paimen palaa etsimään laumastaan

puuttuvaa emolammasta ja auttaa sen takaisin laumaansa. Näky puhutteli. Äidin vaisto ja rakkaus läpi luomakunnan on epäitsekästä ja pyyteetöntä.

Pidetään huolta toisistamme kuin emolammas

UUSIA YSTÄVYYSSUHTEITA SOLMITTIIN, VANHAT LUJITTUIVAT

Pirkko Immonen muistelee

Ajattelen nyt, että saimme olla sanan kuulossa sinä talvena neljä kertaa viikossa: Maanantaina oli Arvi Saaren vetämä patikkaretki. Arvia sanottiinkin vuorineuvokseksi! Keskiviikkona olivat kirkkoseurat ja perjantaina messu. Tämähän on paratiisi, ajattelin. Enkä edes huomannut käärmeen luikertelua joukkoomme. Uusia, kestäviä ystävyssuhteita solmittiin, vanhat lujittuivat. Jokainen otettiin mukaan yhteisiin retkiin ja harrastuksiin. Pidettiin huolta toisista.



Ensimmäisiä telttakatosseuroja Parque Del Surin katoksessa



Sananpalvelijana Osvald Garlsson ja vieressä Pentti Pelkonen

Retket saaren keskiosaan

SAARI ON VAELTAJAN UNELMA ...

Gran Canarian saari on enemmän kuin dyynit ja aurinkotuoli. Saari tarjoaa erinomaiset mahdollisuudet vaeltamiseen. Saaren keskiosassa on yli neljäkymmentä merkattua eri vaativuustasoista vaellusreittiä. Reiteistä julkaistussa oppaassa on yksityiskohtaiset selostukset reiteistä niin, että vähemmänkin vaeltaneet selviytyvät niistä.

Yhteisömme on järjestänyt aina silloin tällöin lähes koko ryhmälle tarjolla olleita retkiä saaren keskiosaan. Retki on organisoitu siten, että muutamat kuljettajiksi valmiit veljet vuokraavat riittävän määrän yhdeksän hengen pienoibusseja. Retki on omatoimiretki ja kukin hankkii itselleen retkievään ja osallistuu retkelle omalla vastuullaan.

Suurempien retkiryhmien päiväohjelma jakautuu kunkin omien halujen ja kykyjen mukaan. Jotkut ovat tehneet

patikkaretken ja osa on halunnut jäädä leiripaikalle viettämään aikaa yhdessä. Joskus, ja erityisesti ehkä jo perinteiseksi muodostuneen ystävänpäiväretkeen, on liittynyt lyhyt ohjelmatuokio, jossa on esitetty runoja ja laulettu yhteislauluja.

Muutamilla isomman ryhmän retkellä saaren sisäosaan on jäänyt mieleeni, kuinka aika ystävien seurassa on kulunut kuin siivillä. Näen silmissäni ylös vuoren rinnettä etenevän yhdeksän pienoisbussin letkan, joka etenee hiljaa kiemurtelevaa tietä. Autoissa matkan aikana käydyt keskustelut ovat varmasti syöpyneet muidenkin mieliin.



Uudet tuttavuudet ja syvälle mieleen syöpyvät muistot tallentuvat kestävinä mieliin yhteisellä vaelluksella.

Keväällä mantelipuiden kukinta on tuonut ensimmäisiä kertoja mieleen ajatuksen paluusta jälleen kesäiseen Suomeen.

MUISTOJA ALKUAIKOJEN VUORISTORETKILTÄ



Ystävänäpäiväretket

MIKÄPÄ SEN PAREMPAA KUIN MATKUSTAA VUORISTOON YHDESSÄ YSTÄVIEN KANSSA

Jonkinlaiseksi perinteeksi on yhteisössä muodostunut muutamat yhdessä toteutetut retket. Erityisesti ystävänäpäiväretket ovat saattaneet jäädä useiden mieliin. Joukostamme löytyy organisaattoreita ja avuliaita huolehtimaan ryhmän kokoamisen ja autojen vuokraamisen niin, että useiden kymmenien ihmisten siirtäminen vuoristoon onnistuu. Päivä on leppoisa yhdessäolon hetki ystävien kanssa. Jokainen pakkaa mukaansa tarvitsemansa eväät. Yhteisesti tarvittavat grillihiilet sovitaan jonkun hankittavaksi.

Ohjelmaakin syntyy aivan kuin itsestään. Mukana on niitä, jotka ovat valmiita laittamaan itsensä likoon, esittäen joko lauluja tai runoja.

Jeeli Vähäsöyrinki on esittänyt joskus tarinoitaan ystävänäpäivänä, ja laitan sellaisen tähän

kokoelmaan. Tarina palauttaa varmasti monelle mieliin yhteisen hetkemme vuoristossa. Ehkä nämä Jeelin kirjoittamat tarinat avaavat myös jotain yhteisömme keskuudessa elävästä huumorista, vaikka eivät kaikki jutut avautuisikaan yksityiskohtiaan myöten?



Ystävänäpäiväretki 14.2.2020 saaren keskiosaan.

Kyllä minä niin mieleni pahoitin kun Saaren Arvi vuokrasi auton, jossa oli manuaalilaatikko. Se ei sovi mitenkään ihmiselle, joka on lähtöisin Ylivieskasta ja on autokoulun opettaja. Pitäisi olla automaattilaatikko. Kun vanha mies ajaa Nooanaikaisella manuaalilaatikkoisella autolla, on kuin olisi lähtevinään, mutta palaakin sitten hakemaan kassia sisältä ostoksia varten. Niin se auto hyppii ja nyökkäilee. Se vaikuttaa jo auton sielunelämäänsikin. Ei Nooankaan arkissa ollut vaihdelaatikkoa, vaan se kulki joustavasti tuulivoimalla ilman rupelia. Ei siellä hämmennetty kepillä öljyä. Kahvia voi hämmmentää aamulla herättyään. Kun ryypää kahvia pitää varoa, ettei pistä silmään. Lusikka. Tai muuten joutuu Takalon Erkin vastaanotolle kahdeksan kymppiä alkava tunti. Kyllä ei kannata toista tai kolmatta tuntia aloittaa. Senkin ajan vois käyttää johonkin tarpeelliseen kuten kahdenkeskiseen keskusteluun Erkin kanssa kaihileikkauksesta ja silmän porailusta tai kyynelkanavien avaamisesta. Kahdenkeskisissä keskustelussa ei normaalisti laskua lähetellä. Ei Erkkikään. Kyllä viiden millin poranterä on aika iso. Silmään. Mutta pop-niitin poistoon se käy, jos niitti on tarpeeksi iso. Ei vaihdelaatikon öljyä tarvitse hämmmentää ajon aikana. Liikennevaloissa voi käyttää vapaalla, mutta siinä on kyllin. Kyllä ei tarvitse muuta.

On siinä muutakin hyvää tuossa automaattilaatikossa. Nykyisin se ajattelee. Se osaa sinun ajotyylisi. Koirakin tuntee isäntänsä. Häntä heiluu kun tulet sen luokse. Se on hyvällä tuulella ja innoissaan. Kyllä ei ole manuaalilaatikolla varustettu auto. Se murahtaa heti aluksi kun ykköstä arpoo lokerosta. Sitten se yskähtää ja ei aiokaan lähteä. Se on kuin Kentän Matti, joka lupasi lähteä Las Palmasin museoon, vaan ei uskaltanutkaan. Kun siellä on se synnytysvideo. Sillä on selvästi traumoja noista poltoista.

Niitähän se yrittää lievittää polttamalla piippua ainoana koko Kanarian saarella. Kyllä ei haittaa.

Siinähan se vasta suuri etu onkin, että automaattilaatikkoon ei tarvitse vaihtaa kytkinlevyjä ja paine-asetelmia. Arvin autoihin pitää. Kyllä ei tarvitse nykyisin koskea autoihin. Vain katse ja valohoito töpselin kautta riittää. Eikä siinä tarvitse kuin pieni hidas liike oikealla kädellä oikean takamuksen päälle, jos vetskari tai nappi aukeaa. Sitten etusormen nuolaisu ja hiukan punaväristen setelien keräilyä lompakosta. Saa siinä lapsilisät kyytiä. Ei Eelo auta missään muualla kuin kiinalaisravintolassa. Taas on kevyempi kantaa. Kyllä ei tule skolioosia eikä ryhtivirhettä.

Se on vaarallista työtä maata kolmenkymmenen asteen pakkasilla auton alla ja vaihtaa kytkinlevyjä. Siinä saa nuhan ja muita ilkeitä taudinkuvia. Menee serlaa. Ja sehän on kallista. Roskiin kaikki. Tätä se on tämä kulutusyhteiskunta. Ennen kerättiin kauniiseen kangasnenäliinaan kaikki nokasta irronnut. Ja pantiin taskuun. Kyllä ei nykyisin. Kyllä ennen nuha loppui niistämällä. Kyllä ei ollut poskionteloita ihmisillä. Kentän Raunilla vähän reistaa. Sai shokkihoidon vaikka onteloita piti hoitaa. Niin ne nykyisin valelääkärit tekee.

Ei ole nykyisin pettaaleita nykyautoissa niin paljon kuin oli manuaalilaatikkoisissa. Kanttoreilla oli ennen niitä autoja niin saivat jo kirkkoon tullessa harjoitella urkujen jalkion käyttöä. Kyllä ei nykyisin potkita ajaessa. On siinä Arvinkin roksit sekaisin kun Raahesta Siikajoelle sotkee pettaaleita.

Eihän ne nykyisin linjureissakaan hämmennä öljyä kepeillä. Kimpimäen Seppo tietää. Kannattaa kääntyä Sepon puoleen. Bussi kiihtyy kuin paikallinen markkinakauppias jos ei osta. Ja automaatti. Suurin riesa on kuulemma matkustajat kun joutuu niille vastailemaan kaikenlaisiin uteluihin. Toinen riesa, että joutuu avaamaan koko oven jos yksi ihminen jää pois kyydistä. Korhosen Leevikin kävi sivistyksen parissa Helsingissä. Ja siellä hyppäsi täyteen bussiin. Yksi paikka oli vapaana vanhuksille kuskin selän takana. Porukka hiljentyi ilmeisesti Leevin tulon vuoksi. Leevi kysyi kuskilta: "Mihin työ näitä mykkiä kuskaatte?" "Puheterapiaan" sano kuski "Elekkee työ läpättäkö koko ajan kun minä ajan, on vaarallista puhua ajon aikana." Leevi kuuli, että kuski puhui jostakin rallista ja rupesi kyselemään Eläintarhan rallista vuodelta 52. Siellähän minäkin olin paikalla. Kyllä en mene enään. Kun niitä ralleja ei ole.

Huttusen Timpalla on ollut rekka-autoja. Se tietää. Niitä se Annikki on kiillotellut. Ja Timppa sotkinut. Vaihteita. Mutta Timppa on silti viisas mies. Se ymmärtää keppivaihteisten päälle. Se on elämässään niin paljon keppiä kiskonut, että ei kisko enään. Tuli kämmenvamma. On eläkkeellä siitä. Ja leikkaus on edessä. Ei leikkaa Takalon Erkki. Eikä laita omaa kävelykeppiäkään. Muuta kuin menee vaan. Aina etummaisena. Ja sitte odottaa muita kädet rinnuksilla. Ei kannata niitä laittaa. Automaatti on nykyaikaa. Eihän pesukoneetkaan ole muita nykyisin kuin automaattipesukoneita. Jos pesukonekin pitäs kepillä hämmentää. Olisiko se Arvi mitään. Kyllä ei olisi. Siksi on automaatti.

Kaikkia ne nykyisin yrittää. On semmosiakin autoja joissa on robottivaihde. Siinä on keppi ja kytkintä ei tarvitse käyttää. Kyllä siinä on autoinsinööri hakoteillä. Ja näitäkin nimitetään automaateiksi. Kyllä eivät ole. Ei siellä näy robottia missään joka pomppii ja nykkii vaihteita päälle. Se on vale sano espanjalainen. Sen nimi pitäis olla keppimaatti ja erittäin pienillä kirjaimilla.

Nythän ne ymppää autoihin vaikka mitä. On puhelimet ja kaikki. Ennen minullakin oli Eriksonin puhelin, joka oli varmaan Hukka Matin vanha puhelin. Siihen tuli aina teksti "Etsii verkkoa" kun sen pani auki. Ei etsi Mattikaan verkkoja enään. Elvi ei antanut ottaa liinoja mukaan. Pöytäliinoja kyllä mahtui, vaan ei verkkoliinoja. Matilla on verkonteko edessä ja järvessä metrin jää. Ei sula. Ei ikinä. Kyllä ei tarvi verkkoja. On varmasti Matti viisainta ostaa valmiina vihreää metallista verkkoaitaa, niin ei tarvitse jatkuvasti kutoa uusia. Starkilta sitä saa isoissa kerissä. Kolmesataa ja viisikymmentä euroa kerä. Se on sitäpaitsi lujempaakin. Ja pysyy pystyssä kun sen mutaan juntaa. On tutkittu, että verkon pyyntiominaisuus perustuu reikiin. Siksi se on yhtä hyvä jos ei parempikin. Ei ole ylimääräisiä lankoja eikä riimuja. Ja menee pohjaan että kuplat vain porisee. Ei tarvi kääriä. Vetää vaan rattorilla rannalle, jos peltoa riittää. Ja Elvi kerää kalat. Myy ja pitää rahat, että saa ostaa kirpparilta vanhoja kasetteja. Liinan tekoon. Siinä se on Hukka Matin verkkoliina. Ei tule kalassa niitä hukkareissuja. Niistä tulee äkkiä hukkaputki, jos liian usein käy koko ajan kalassa. Eikä saa mitään. Kalavaleet ei kannata. Kyllä ei tarvi valeita kun on oikeat vehkeet.

Nythän se Matti on yrittänyt pyytää kaloja Las Olaksen uima-altaastakin. Ei ole tullut mitään! Mutta ainahan sitä voi yrittää! Kyllä minä niin mieleni pahoitin, kun eivät jäädyttäneet sitä allasta, että Matti ois saanut avannosta pyytää!

Jeelin näppäilemää aitoa "sisäpiiripakinaa" sellaisenaan luettavaksi ...

MIESTEN JOULURETKI JA YÖPYMINEN LUOLASSA JOULUKUUSSA 2018



MIESTENLUOLA JOSSA ME YHDEKSÄN MIESTÄ YÖVYIMME JOULUNA 2018



Luola on todennäköisesti ollut vuosikymmeniä sitten vuorilla vuohia kasvattaneen koti ja karjasuoja

MIESTEN PIKKUJOULU VUORISTOSSA 11.12.2019; LAULETTIIN JA LEIKITTIIN



"MIESTEN POLKU" NIMINEN RETKI 3.12.2019. EMME EKSYNEET, MENIMME VAIN HARHAAN



Juhlittiin yhdessä 770 v synttäreitä!

KUN JUHLITTAVIA ON USEITA, KANNATTAA LASKEA VUODET YHTEEN JA JUHLIA YHDESSÄ

Canarias- yhteisö on keski-
iältään noin seitenkymppistä. Ei
siis vielä vanhaa, mutta
kokenutta. Tasakymmeniä on
ainakin minun kokemukseni
mukaan juhlittu yhteisesti.
Vuonna 2017 70- vuotta
täyttäneitä oli useita, ja
kokoonnuimme Parque del Surin
puistoalueella Campolla, jonne
sisaret olivat järjestelleet
tarjoilun. Juhlan kohteet
kukitettiin, heille laulettiin ja
pidettiin puheet. Jeeli
Vähäsöyrinki esitti kirjoittamansa
tarinan, joka on jäänyt elämään
ihmisten mielissä. Ajattelin laittaa
sen tähän kokonaisuudessaan,
koska oletan että se kiinnostaa
useita vielä jälkikäteenkin.



Seitsemänsataaseitsemänkymmentä vuotta samassa kuvassa juhlittavana

*”Älä täytä elämäsi pelkillä
vuosilla, täytä vuodet elämällä”*

Kyllä minä niin mieleni pahoitin kun kaikki täyttävät samana vuonna 70 vuotta. Kyllä ei ole reilua nuorempia kohtaan, koska onhan se aina tiedetty että esimerkin voima on vahvin mielipiteen muokkaaja. Mekin oltiin vielä Suomessa kun some toi kutsun näille synttärijuhlille. Kyllä ei tule halvaksi kun joutuu ostamaan lentoliputkin että pääsee juhlimaan. Olin mielissäni siitä että pukukoodi oli niin väljä. Ei mennyt sen vuoksi satasia. Ravattisolmuhan se on aina vähän ongelmallinen kun sen aukaisu on joskus niin hankalaa kun se on kirrautunut niin lujalle illan mittaan, että hengitystä haittaa! Ei ole mukava saksilla tai leipäveitsellä katkaista ravattia. Se on tuo kaulavaltimo niin lähellä. Sepelvaltimo onkin eri asia vaikka onhan sekin tuolla verenkierron piirissä jos verenkierto enää pelaa. Valtimo onkin jo aivan eri asia. Sehän on tuolla kotimaassa Nurmeksen lähellä! Ajattelin heti että otan vähintään kaksi kakkupalaa, vaikka ensin kävi kyllä mielessä, että vois ottaa joka kymmenelle vuodelle yhden eli 70. Ja se sitten kertaa 11. Eli sehän on 770 Ojalan laskuknopin mukaan! Ei siinä diabeteslääkärikään helpolla pääse! Mutta juhlat on juhlia ja pakkohan niihin on osallistua! Kyllä minä niin mieleni pahoitin siitä, että lääkäri noin vain antaa diabetespaperit! Sitten sanotaan että sillä on sokeritauti, eikä sitä edes anneta syödä. Sokeriahan voisi syödä vaikka kuinka paljon eikä se pahaa ole. Syöppä suolaa! Tuleeko siitä sitten suolatauti. Kukaan ei puhu siitä mitään.

Kyllä ei ole oikein, kun Saaren Arvikin täytti seitsemän kymmentä jo viime kesänä. Siitä huolimatta se aina hymyilee! Kyllä hymy hyytyy kun muistellaan vähän sitä viime elokuun hilla- ja kalareissua Volvolla Ruotsin Lapissa. Sillä manuaalivolvolla. Kyllä ei ole aina myötämäkeä. Eikä tasoteltuja teitä. Kyllä ei ole Volvon korjaamojakaan joka mäen nousussa. Vaikka pitäisi. Miten ihminen voi opettaa Volvonsa niin haluttomaksi kulkemaan vastamäkeen? Myötämäkeen se kyllä meni aina niin että varmaan jarrujakin piti pumpata. Niitä kun voi jarruissakin olla noita ilmavaivoja. Arvi se voi autoakin opettaa. Puhumallahan se opettaa autokoulussakin, vaikka on kohta sata vuotta! Runsaan kahdenkymmenen vuoden päästä! Jotkuthan puhuvat itsekseenkin. Se ei kuulemma haittaa mitään, jos puhuu itsekseen mutta jos tupisee niin sitä pidetään pahana. Puhuin aina kun pysähdyimme yhtä aikaa Arvin kanssa, että kyllä se jonkun mäen juuresta korjaamo löytyy että saatais tuo Volvo kulkemaan

vastamäessäkin. Ja aivan siksi juttelin, että se auto innostuisi ja oppisi kulkemaan vastamäkeen reippaammin. Koitin aina asettua sinne moottorin puoleiseen päähän, jos se kuulisi paremmin. Voihan se kuulo huonota autoltakin. Siksihän se manuaalivaihteistokin karahtaa kun auto ei kuule mitään! En halunnut suoraan sanoa, että ei siellä Sveean mamman maallakaan Lapin erämaassa Volvojen huoltoja ole joka nyppylän juuressa! Kyllä minä niin mieleni pahoittaisin, jos Volvo masentuisi, eikä haluaisi kulkea. Sitten vasta se innostui paremmin kulkemaan kun Liisi puhui Posion hilloista. Kyllä minä niin innostuin kun autollakin rupesi valot vilkkumaan heti sen puheen jälkeen. Näki, että Volvolle tuli muistoja mieleen. Vähän niinkuin koira häntää heiluttaisi! Oli kait se Liisi jo ainakin neljäkymmentä ämpärillistä kerännyt niitä hilloja. Ei ihme, että Volvokin innostui! Kyllä minä niin mieleni pahoitin, kun Arvi nukkui asuntovaunussa silloin päivällä niin vähän aikaa. Puoli tuntia! Liisi ehti vain yhden ämpärillisen kerätä sillä aikaa hilloja. Harmittaa niin Liisin puolesta, että jos olisi Arvi nukkunut tunninkaan pidempään olisi Liisillä ollut ainakin tuplasti enemmän hillaämpäreitä.

Se Ruotsin Lapin hillareissun onkin aivan eri asia! Arvi saikin komian purotaimenen. Ois siinä ollut mahtava koktaili kun on hillat ja taimenta samassa ämpärissä. Varsinkin muutaman hellepäivän päästä. Kyllä minä niin mieleni pahoitin, kun lokki vei sen Arvin taimenen. Arvi tuli muina miehinä minun kanssa juttusille hymyssä suin kun oli kalan saanut. Silloin se tapahtui. Lokki lensi taimen nokassaan ja Arvi seurasi korvallistaan raapien haikeana. Ois etes varalta jättänyt koukun siimoineen kiinni, ettei taskuvarkaat iske! Mutta eihän se taskussa ollutkaan, niin mitä te sitte tähän asiaan niitä taskuvarkaita sotkitte. Siitä minä niin mieleni pahoitin, että Arvi ei saanut enempää kaloja eikä hilloja! Se on vain tuolla Lapissa kumma kun joskus tuppaa nämä hillareissut ja kalareissut sekottumaan, eikä oikein kummastakaan tule mitään. Saatetaan satasia satsata uusien vapojen ja vieheiden ostoon. Kyllä ei aina kannata ostella kalastustarvikkeita kun Säästökuopasta saa hillaämpäreitä ilmaiseksikin. Mitähän mahtoi Volvo miettiä. Soliferi Volvon perässä oli aivan tunteeton, koska se hyppi tosi kovasti kun Arvi lähti painamaan pois päin. Varmasti siellä oli ohrajauhopussit ja sokerit sekaisin vaunun lattialla.

Ois ees Filppulan Erkki ollut mukana niin ei ois taaskaan lompakko unohtunut. Lompakkohan on kuitenkin aina sivuseikka, koska elämähän on paljon helpompaa kun ei tarvi rahoista huolehtia. Siksihän se Takalon Erkkikin uskoi raha-asiansa Hilkan hoiviin. Toin Erkin lompakon Suomesta ja ryhtivirhettä pukkasi kun se painoi niin paljon. Sitten kuitenkin ajattelin että ei se Takalon Erkissä ole koulutus mennyt pieleen niinkuin Ruotsi lokeissa. Kyllä se varmaan skolioosin vääntää kohdalleen!

Siitä minä niin mieleni pahoitin, että tuo Heikkisen Matti ei ole saanut noita Ruotsin Lapin teitä tasoitettua mitenkään. Ois antanut Irjan hoitaa koko juttu! Olihan ne Kentän Matti ja Raunikin siellä Ruotsissa, vaan ne varmaankin hoiti niitä Taalainmaan tieasioita. Kentän Mattikin on tottunut kulkemaan paremminkin tien vieressä, niinkuin sukunimikin velvoittaa. Oikia kenttäpäällikkö!

Sillä pohjois-Ruotsin kala- ja hillareissulla oli myös Huttuset. Ruotsissa tuo nimi lausuttiin että "Hyttysset". Siitähän se johtui, että siellä ei ollut hyttysiä ollenkaan. Pelkääväthän ne hyttysetkin noin isoja hyttysiä joukossaan. Timppakin kalasti kuin nuoret miehet, vaikka onkin jo yli 70. Ja enitenhän se Timppa taas kalaa sai, eikä antanut lokeillekaan yhtään sinttiä. Vaikka Arvi yritti ujuttaa tuota vihreää luonnonsuojeluaatetta salakavalasti meihin muihin. Luonto vei taas voiton niinkuin usein joutuu toteamaan. Kyllä minä niin mieleni pahoitin kun näin, kun lokki vei sen Arvin kalan, että en hoksannut sille lokille karjaista ruotsiksi mitään! Suomeksi kyllä parjasin sitä varkaaksi ja justiin kun hoksasin, että sehän on ruotsinkielinen lokki, hoksasinkin, että sehän voi olla meänkielinenkin. Eikä Sven Pahajoki paikalla. Ja meänkielen sanakirjaa ei puhelimesta! Niin se lokki karkasi. Ruikkasi sattuman mennessään. Epäilen, että se oli koulutettu lokki. Niistä ei voi tulla noin tyhmiä ja röyhkeitä muuten kun koulutuksen kautta. Ajatelkaa, että Arvi tulee alkujaan Italiasta asti hillaan Pohjois-Ruotsiin asiasta tehden vaimonsa Liisin kanssa ja sitten lokki varastaa kalan. Ei siinä ole mitään häveliäisyyttä rehellisiä suomalaisia kalamiehiä ja - naisia kohtaan. Vai onko Ruotsissa lokit todellakin tällaisia? Heikkisen Mattihan sen tietää. Kyllä koulut ovat pilanneet monta ihmistä! Saati sitten lorkkia! Kyllä ei kannattaisi jättää meänkielen sanakirjaa pois

puhelimesta. Kyllä ei kannata Arvinkaan yksin narrata kaloja. Ois kysynyt Hukka Matilta ja Elviltä miten niitä kaloja narrataan. Oisko tuo kova homma ollut viedä päältäajettava ruohonleikkuri ja muutama muikkuverkko, johon ois tarttunut kalat ja isompikin määrä lokkeja. Leikkurilla ne ois ollut helppo vetää maalle!

Kyllä minä niin mieleni pahoitin, kun tuolta Raahesta tulee niin paljon noita seitenkymppisiä. Isoheiniemen Hannuakin voidaan pitää raahelaisena. Samoin Erkki ja Elsa Hyväriä. Ei uskois että Rautaruukki voi vaikuttaa niin paljon. Kyllä ei merkitse mitään joku vanha sivistyskaupunki kuten Suomen Turkku. Vankila piti sinnekin perustaa ja päästää Telkin Martti vankilan kundiksi. Kaikki vangit on Martin jälkeen sieltäkin vapautettu. Kyllä minä niin mieleni pahoitin kun lyhyestä tuomiosta ei ole mitään apua. Marttikin on jo eläkkeellä. Siellä sitä on sitten lusittu vaikka Puolangallakin tuli asuttua. Silloinhan mekin siellä kylässä käytiin ja kalastettiin. Vaan eipä sanota Saaren Arville miten. Ja kalaa tuli.

Hintsalan Kaukollakin on jo vettä toisessa polvessa. Kuusamossa vaan asutaan vaikka Ylivieskasta lähtöisin. Kyllä ei kuusamolaiset tiedä miten kirkkoväärtin hommia Kanarialla hoidetaan. On se niin monipuolista tämä ihmisen elämä, että aivan mielensä pahoittaa.

Inkeröisen Tuula-Maijalla on Porvoon perällä oma paikkansa, vaikka Afrikkaan aikoo muuttaakin. Siellä se helle alkaakin. Kyllä minä niin mieleni pahoitin, että Karikin pääsee mukaan.

Kyllä minä niin mieleni pahoitin kun teitä 70- vuotiaita on täällä nyt näin paljon. Että en itse ole vielä seitsemää kymmentä. Vaan kaukana siitä, kohta 69. En nimittäin oikein osaa kuvitella millaista on seitsemän vuosikymmentä eläneen ihmisen tuntemukset! Kun en ole niitä vielä kokenut. Varmaankin kaikki tuntuu kuin ajelisi Volvolla myötämäkeen! Ja tietää, että niitä huoltamoita ja korjaamoita on siellä täällä joskus useinkin vastamäessä! Joskus aivain ryppäissä!

Jeelin näppäilemää aitoa "sisäpiiripakinaa" sellaisenaan luettavaksi ...

Kyläilykulttuuri yhteisössä

ON AIKAA YSTÄVILLE JA TILAA KESKUSTELUILLE

Kyläpaikat ovat kävelymatkan etäisyydellä

Eräs vahvasti yhteisön elämää leimaava piirre on kyläily. Olen joskus miettinyt, mitkä ovat ne tekijät, jotka siihen ovat johtaneet. Oletan, että eräs syy voisi luonnollisesti olla se, että on aikaa kyläilyyn. Valtaosin yhteisössä elävät ovat suurehkojen perheiden isovanhempia. Täällä asuessa lapset ja lasten perheet ovat etäällä, joten vierailut heillä sekä isovanhempien velvollisuudet, eivät vie aikaa. Aikaa siis iltaisin jää kyläilyyn ystäväperheiden luona.

Toinen merkittävä ja kyläilyä helpottava tekijä on lyhyet etäisyydet. Yhteisö asuu noin kolmen kilometrin säteellä piirretyn kehän sisäpuolella. Kyläpaikat ovat kävelymatkan etäisyydellä. Kun sääolosuhteet vielä mahdollistavat lähes jatkuvan ulkona liikkumisen, on ymmärrettävää, että ystävien luona poiketaan ja ystäviä kutsutaan kylään. Oma merkityksensä on ilmeisesti myös sillä, että kaikki asuvat vuokra-asunnoissa, joten kodin tasokkuuden luomaa kynnystä kutsua vieraita ei ole.

Olen seurannut mielenkiinnolla noin neljän vuoden aikana kyläilyilloissa käytyä keskustelua. Asioiden kirjo on valtaisa, mutta lähes jokaisen kyläilyn yhteydessä keskustellaan muutamasta vakioaiheesta. Kun ottaa huomioon yhteisön

jäsenten ikärakenteen, on luonnollista, että eräs kestoaihe on sairaudet ja lääkkeet. Kun joku avautuu sairaudestaan ja lääkkeistään, useat voivat osallistua siihen keskusteluun, koska lähes kaikilla tämän ikäluokan ihmisellä on jokin vaiva tai jonkinlainen lääkitys.

Toinen lähes kestoaihe on asuminen ja vuokra-asunnot saarella, vuokrien hintataso ja niiden saatavuus. Tieto siitä, että joitakin on tulossa saarelle, tai joku on lähdössä saarelta, tavoittaa melko pian kaikki yhteisön jäsenet. Kolmas aihe on isovanhempien perheet ja heidän keskuudessaan tapahtuneet asiat, kuten lastenlasten syntymä ja häät.

Täällä on voitu keskustella myös vakavista asioista. On ollut helppoa avautua myös huolista ja murheista.

Mielenkiintoiseksi keskustelu kyläilyjen yhteydessä muuttui alkuvuodesta 2019 kun Koronavirus levisi maailmalla, ja sitä alkoi ilmetä myös Gran Canarialla. Alkuvaiheen huolettomuus muuttui ajan kuluessa ja epidemian levitessä lieväksi paniikiksi. Yhteisö poistui saarelta melko nopeasti ajatuksella ”maksoi mitä maksoi”.

KUVIA KYLÄILYILLOISTA



***Laura ja Seppo Kimpimäkeä kaipaamme usein.
Heidän alttiutensa palvella oli mieltä lämmittävää***



KUVIA KYLÄILYILLOISTA



VUODEN 2019 PIKKUJOULU VÄHÄJYLKÄN KODISSA OLI MIELIINPAINUVA



SANNA VÄHÄJYLKKÄ ANSAITSEE TULLA HUOMIOIDUKSI ERIKSEEN

Sannan osuutta yhteisömme ilmapiiriin luojana on vaikea selittää ja se on myös tarpeetonta. Hänen iloisessa ja elämänmyönteisessä suhtautumisessa on kaikilla opittavaa. Oli myös opettavaista seurata Sannan äidin ja isän huolehtivaa rakkautta lapsestaan.

Sanna pelasi lähes joka päivä minigolfia, huolehti kunnostaan uimalla ja rakasti lahjaryöstöä. Toivottavasti saamme Sannan vielä Gran Canarialle. Kiitos Sanna mukanaolostasi keskuudessamme!



VIIMEINEN KOKOONTUMINEN 7.3.2020 ENNEN POISTUMISTAMME SAARELTA



Tavarat varastoon ja kesäksi Suomeen

NOUDETAAN KUN PALATAAN SYKSYLLÄ

Vaihtoehtoina ravintoloiden kellarit, liikkeiden varastotilat ja luolat...

Eräs talviasukkaita kohdannut ja puhuttanut haaste on ainakin viime vuosina ollut tavaroiden varastointi. Asia on hoitunut helposti silloin, jos vuokra-asunto, johon seuraavana syksynä palataan on sama ja siinä on tilaa johon on ollut mahdollista jättää tavaroita. Todeliseksi ongelmaksi asia on muodostunut silloin, kun asunto vaihtuu tai seuraavan talven asunnosta ei ole tietoa, ja tavaraa on paljon.

Helpoimpia ratkaisuja ovat olleet kaupungilta löytyneet paikalliset yrittäjät, joiden kiinteistöissä on varastotilaa ja he ovat valmiit vuokraamaan tilojaan varastokäyttöön.

Esimerkiksi paikallinen Iskelmäbaarin yrittäjä on luovuttanut kellaritilojaan vaatimattomasta hinnasta tavaroiden varastointiin. Näin kyseisen palveluyrittäjän tarjonnasta on löytynyt sellainenkin sektori, jolla hän on voinut palvella meidän yhteisömme jäseniä.

Sanotaan että ”rakkaus on kekseliäs” ja sanonta käsittää ilmeisesti myös rakkauden tavaroihin ja niiden säilytykseen? Todellisten varastotilojen puuttuessa on jo vuosien ajan

hyödynnetty paikallisen ilmaston ja luonnon tarjoamaa vaihtoehtoa.

Elettiin kevättä 2018 ja oltiin Suomeen paluun valmisteluvaiheessa. Olin tulossa kauppareissulta Mercadonasta juuri ”Iskelmäbaarikujalla” kun vastaani käveli Liisi ja Arvi Saari reppuineen ja kasseineen, vetäen perässään kauppakärryä. Hämmästelin ensin näkemääni ristiriitaa, koska kyseisten kantamisten kanssa tultiin yleensä kaupasta poispäin, eikä menty kauppaan. Viimein ristiriita ratkesi kun selvisi, että he ovat menossa vuoristoon kätkentäpuuhiin.

Playa Del Inglesin lähellä olevat kanjonit tarjoavat useille ihmisille luola-asunnon. Lämpötila luolan sisätiloissa säilyy lähes vakiona ympäri vuoden ja useat syrjäytyneet, tai omasta tahdostaan erakoituneet ovat rakentaneet kuiviin luolatiloihin asuntonsa. Varsinaisia asutettuja kanjoneita on neljä. Eräs asukeista kertoi 2018, että kanjonit 1 - 3 ovat täynnä ja neljännessä on tilaa. Nämä ihmisille ympärivuotiseen asumiseen kelpaavat luolat ovat tietenkin myös oivallisia varastotiloja.

Hyvä on tehdä myös "aarrekartta" että löytää kaikki kätköt syksyllä palatessa

Haasteena on löytää luola, jossa tavarat säästyisivät varkailta, tai luonnoneläimiltä. Vuoristossa elävät ovat luonnollisesti tietoisia myös tavaroiden varastoinnista ja on ymmärrettävää että "aartenetsijöitä" on olemassa. On löydettävä luola, jota varkaat eivät löydä, mutta jonka tavaroiden omistajat löytävät palatessaan seuraavana syksynä saarelle.

Tavaroiden, kuten mm. vaatteiden säilyminen edellyttää oikeaa pakkaamista ja siinäkin ollaan toimittu kekseliäästi. Tyhjät kahdeksan litran vesikanisterit palvelevat tässäkin tarkoituksessa. Kahdesta kanisterista saa yhden toimivan varastointikapselin, kun leikkaa molemmista yläosan pois, laittaa ne vastakkain, sovittaa hiukan sisäkkäin ja teippaa saumakohdan tiiviisti kiinni.

Erilaisia haasteita ovat aineuttaneet "suppi- ja lainelaumat", polkupyörät ja aurinkotuolit. Huonomman kuntoisen ja laatuksen pyörän voi tietoni mukaan jättää johonkin pyörätelineeseen ja sen mahdollisesti löytää samasta telineestä palatessaan. Parempikuntoinen mitä todennäköisimmin varastetaan. Pidemmän aikaa samassa telineessä seissyt hyvä polkupyörä varastetaan jatkokäyttöön asiaa "ammatikseen" harrastavien toimesta.



Vuoristossa on joitakin todella erinomaisia onkaloita tavaroiden varastointiin

*"Rakkaus on kekseliäs, myös
tavarointia kätkettäessä,
jos pitää niistä"*

ARVI SAARI KERTOO "AARTEEN KÄTKIJÄN" KOKEMUKSISTA

"Vain saattajat ruokitaan"

Noin kymmenen vuotta sitten oli aika lähteä takaisin Suomeen. Tavaraa oli kertynyt kaikenlaista ja paikkaa minne ne varastoisi ei ollut. Sitten hoksattiin, että onhan vuoristossa luolia, jonne ne voi tallettaa.

Tavaraa pakattiin moneen eri pakettiin piilotettavaksi moneen eri paikkaan. Jos yksi paikka paljastuu, niin ainakin osa jää. Niin tavarat pakattiin ja lähdettiin kätköjen tekoon. Osa tavaroista oli Aune Takkisen tavaroita.

Tieto asiasta oli levinnyt useampien tietoon ja seuraavan kesän suviseuroissa useat tulivat kysymään että, ette kai te luoliin tavaroitanne ole vieneet? Varman eivät säily syksyyn saakka!

Palattuamme syksyllä päätimme eräänä torstaina lähetä noutamaan tavarat kätköistä. Tieto kätköille lähdöstämme levisi ja alkoi tulla viestejä pääsisivätkö muutkin mukaan. Niin porukkaa kerääntyi Lidlin parkkipaikalle Arvin ja



Tutustuminen vuoristoon ja sen monimuotoisuuteen avaa saaresta aivan uuden näkökulman

Liisin lisäksi yksitoista henkeä. Se oli hyvä koska tarvittiin kantajia. Niin kaikki kätköt löytyivät, paitsi Aunen uimavyö. Aune harmitteli sen katoamista, mutta etsintöjen jatkuessa se viimein löytyi.

Etsintöjen päätteeksi Arvi sanoi siteeranneensa Laihialaista miestä, joka kutsui saattoväkeä muistotilaisuuteen ja ilmoitti; "***Vain kantajat ruokitaan***".

"Kasper, Jesper ja Joonatan"

Arvi ja Liisi Saaren pojat olivat olleet lyhyemmällä lomalla Gran Canarialla perheineen. Lomaviikon aikana oli ostettu lapsille kolmipyöriä ja suppilautoja. Ongelma tuli eteen, kun tiedusteltiin hintoja lentoyhtiöltä, paljonko niiden kuljettaminen Suomeen maksaa. Hinta oli lähes sama kuin mitä tavarat olivat maksaneet. Niinpä piti löytää jokin toinen ratkaisu.

Päätettiin kätkeä tavarat vuoristoon yön pimeydessä. Se oli tehtävä varoen ja salaa, etteivät vuoristoasukkaat tietäisi operaatiosta. Tavarat pakattiin farmariautoon, jolla ajettiin valot sammutettuna moottoritien ali tulvakanavaa pitkin. Sopivan paikan löytäminen oli haaste, kunnes keksittiin moottoritien vieressä olevan aidan takana oleva pusikko, jonne ne voisi kätkeä. Ongelmana oli korkea aita, jonka yli ei päässyt. Oli löydettävä aidasta kohta, jossa aidan alaosa voisi

raottaa niin, että hoikin porukasta sopisi menemään ali. Pimeässä mittailtiin vatsojen kokoa ja lopulta päädyttiin siihen, että Arvi-isä on porukan soukin. Pojat venyttivät aidan alareunaa ja isä ryömi aidan ali.

Sitten suppilaudat ja polkupyörät työnnettiin aidan yli, jotka Arvi peitteli risuilla ja kivillä kätköön. Arvin tehdessä peittelilytyötä oli pojilla aikaa vitsailla aidan toisella puolella pimeydessä. Sitten joku oivalsi tilanteen muistuttavan erästä lastenlaulua ja alkoi kuulua laulu rosvokolmikosta "Kasper, Jesper ja Joonatan".

Kun tavarat oli kätketty, ajettiin sammutetuin lyhdyin läpi alikulkutunnelia pitkin ja palattiin kotiin.



Moottoritien alittava tunneli. Sen kautta pääsee turvallisesti vuoriston puolelle.

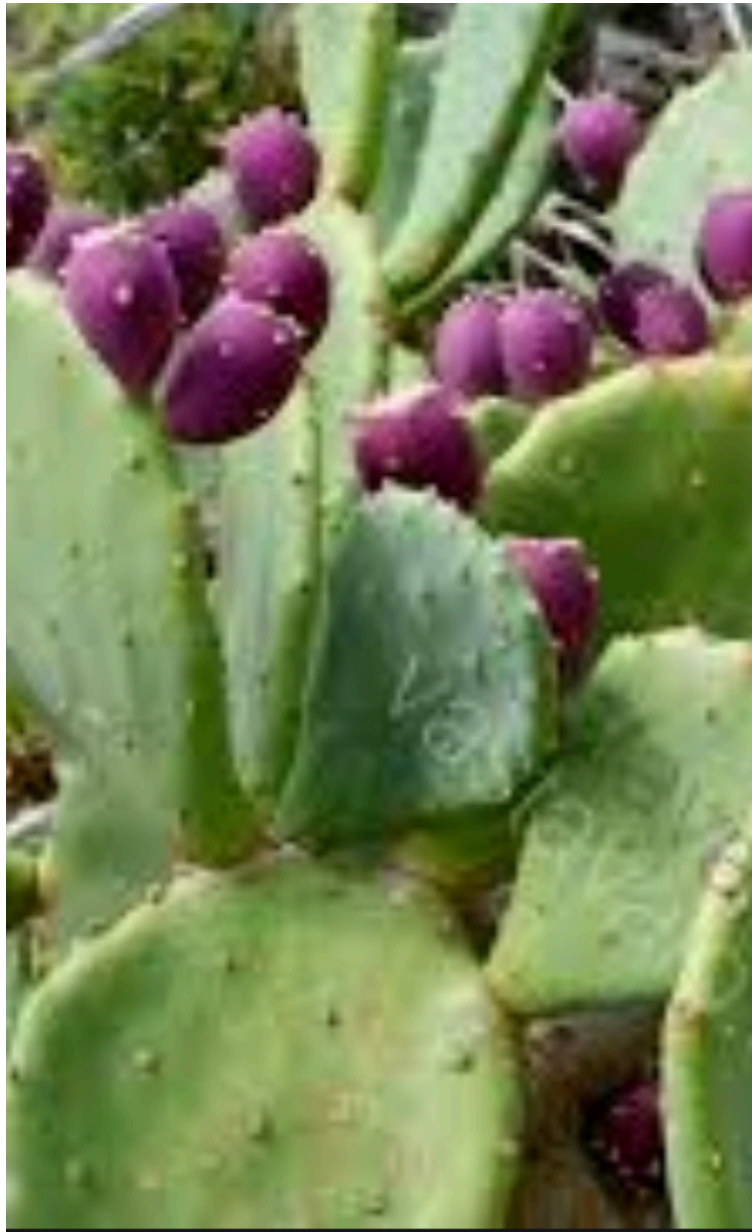
Liisi-vaimoa ihmetytti Arvin likaantuneet vaatteet. Olihan niille tietenkin selitys.

Kävin etsimässä tavaroita 14.12.2020 mutta en löytänyt niitä?

Dunohilloa Opuntiakaktuksesta

PAIKALLISET KUTSUVAT KAKTUSTA DUNOKSI JA SIITÄ TEHTYÄ HILLOA DUNOHILLOKSI

Valmistuksesta on tullut jopa taiteenlajia muistuttava harrastus



***Mehukkaan näköinen viikuna
houkuttelee ottamaan käteen
mutta se aiheuttaa ikävän
pettymyksen***

Opuntiakaktukset ovat peräisin Väli-Amerikan maista ja Meksikosta. Ne tuotiin Kanariansaarille 1800-luvulla. Sitä ennen intiaanit olivat tunteneet kaktukset ja käyttäneet niitä jo tuhansia vuosia. Kukaan ei tiedä missä kaktus alkuaan kasvoi.

Kanarian saarilla kasvaa nykyään näitä opuntia kaktuksia kaikkialla ja ne leviävät nopeasti joutomaille. Opuntiakaktuksia on Kanarian saarilla useita eri tyyppejä. Helpoimmin erotettava on kaikkein piikkisin niistä. Litteiden runkojen äärireunoille syntyvistä kukista kehittyy vähitellen voimakkaan punaisia pallomaisia hedelmiä, kaktusviikunoita. Erityisesti linnut rakastavat näitä hedelmiä, ja levittävät samalla siemeniä. Hedelmät ovat myös ihmiselle syötäväksi kelpaavia, mutta niitä ei kannata poimia ilman apuvälineitä.

Hedelmien, eli viikunoiden keräämisestä on muotoutunut eräs yhteisöharrastus. Viikunoita nimitetään Dunoiksi. Kerrotaan että se on viikunan espanjankielinen nimi. Turvalliseen keräämiseen on käytetty apuvälineenä mm. grillipihdejä. Viikunoiden kuljettamiseen vuorilta on nähty soveltuvan erinomaisen hyvin kahdeksan litran vesikanisteri. Kanisterin yläosaan on avattu aukko, josta viikunan voi grillipihdeillä pudottaa turvallisesti koskematta siihen käsin. Viikunoista on opittu valmistamaan kotikonstein taidokkaasti hilloa, mehua ja kiisseliä. Valmistuksesta on kehittelyn, yritysten ja erehdyksen kautta muotoutunut jopa ”taiteen laji”, jossa jotkut ovat osoittautuneet mestareiksi. Jotkut ovat luovuttaneet jouduttuaan riittävän monta kertaa nyppimään piikkejä sormistaan.

"Piikkejä jokapaikassa..."

Myös tämä tunojen kerääminen ja jalostaminen alkoi jo ainakin 2011. Alussa niiden puskien kassa oli ongelmia. Milloin ne tarttui kieliin, sormiin ja joskus jopa eräällä rouvalla takapuoleenkin kun kävi loroparkissa liian lähellä pensasta. Minäkin olin nykimässä niitä pois.

Sitten vielä eräs mies ja (rakastettu persoona Erkki Takalo, toim.huom.) lähti yksin poimimaan dunoja.

Ahneuksissaan kurkotti liian kauas ja kaatui pensaaseen. Sai isoja piikkejä ja pieniä piikkejä koko kehoon. Lääkäreissukin

siitä tuli. Vaimo vaan ihmetteli, kun joutui kulkemaan kaupungin läpi aivan verissään, niin etkö edes katsonut peiliin.

Mies vastasi että, ei siellä vuorilla peilejä näkynyt.



Gran Canarialla kasvaa ja kasvatetaan useita kaktuslajeja ja niitä on nähtävissä erityisissä puutarhoissa.

*"Parempi epäonnistua jonkun tekemisessä,
kuin onnistua siinä, ettei tee mitään"*

JOULUKUUN 2020 ALUN HARVINAISET SATEET SAIVAT LUONNON VIHERTÄMÄÄN



Calima eli siroccotuuli

AFRIKAN MANTEREELTA TUULI TUO KELTAISTA PÖLYÄ

Aika-ajoin trooppisen ilmamassan myötä, otollisen lämpötilan vallitessa Afrikan mantereelta päin, tuuli tuo saarelle keltaista aavikkopölyä. Ilmiötä kutsutaan sirocco-tuuleksi tai Calimaksi. Yleensä Calima ei aiheuta haittaa. Sen voi havaita erityisesti illalla kellertavana pilvenä horisontissa. Joskus pölyä on niin paljon, että sen voi huomata hengityksessä. Allergiset voivat saada oireita. Vuoden 2020 vaihteessa, juuri ennen koronaa, näimme ja koimme harvinaisen voimakkaan aavikkopölyä. Sitä oli niin paljon, että se pimensi auringon. Caliman kadottua parvekkeet ja huonetilat olivat keltaisen pölyn peitossa. Siitä selvittiin hienosti siivoamalla. Oli mielenkiintoista päästä kokemaan tämäkin luonnon ääri-ilmiö.



Kuva parvekkeeltamme kun Calima oli pahimmillaan



Kuva parvekkeeltamme kun Calima oli pois

SÄÄOLOSUHTEET OVAT POHJOISMAALAISELLE ERINOMAISEN SOPIVAT

Auringon nousut ja laskut ovat kuin Jumalan tarjoamia taidenäyttelyitä, joihin kaikilla on kutsu ja vapaa pääsy



Erilaiset ystävämme saarella

SYRJÄYTYNEET, ERAKOT JA YKSINKERTAISTA ELÄMÄÄ ARVOSTAVAT



Vuoristossa asuvat ovat ystävällisiä ja valmiita keskustelemaan. Tulevat mielellään huomatuksi ...

Kuten toisaalla kerroin, saarella asuu ihmisiä, joiden koti on vuoriston luolissa. Sääolosuhteet sallivat ”taivasalla-asumisen” ympäri vuoden. Osa heistä on päihdeongelmaisia, mutta eivät kaikki. Olen tutustunut miehiin, jotka ovat raittiita ja haluavat vain elää yksinkertaista ja vaatimatonta elämää. Myös yhteisöömme kuulunut henkilö Matti Moisa asui luolassa hiukan etäällä Playa Del Inglesistä.

Liisi Saari muistelee Mattia joka asui luolassa
Yksi monista persoonista jäi mieleen erikoisesti. Matti Moisa joka asui Artenarassa oli vapaaehtoinen rinteiden siivooja. Hän asui luola-asunnossa, joka oli tehty asunnoksi. Saimme kutsun sinne kaksi kertaa kylään. Ensi kerralla isäntä oli laittanut todella hyvät ruuat meille tilauksesta. Toisen kerran saimme teetarjoilun. Matti esitteli meille työtään. Ongelma oli Matilla se, kun oli huonot yhteydet Inglesiin, niin oli hankala päästä pyhänä seuroihin. Isäntä oli ystävällinen ja aina joskus toi seuroihin. Harmi vaan kun alkoi Matila terveys reistaamaan niin, ei enää pääse.



Itävaltalainen iloinen mies osallistui telttakatosseuroihin, vaikka ei ymmärtänyt kieltä. Hän piti lauluistamme ja halusi siksi tulla.

Mies kiertää saarta polkupyörällä ja nukkuu yöt luolassa tai pyörän tarakalla kuljettamassaan teltassa.

”Jumalan silmissä kaikki ovat yhtä arvokkaita”

Vuoristossa näkee asuntoja, jotka on tehty pitkä-aikaiseen asumiseen

Suomalaiseen elämisen- ja asumisen tasoon tottuneen mieleen nousee kysymys, mikä saa ihmisen tyytymään tasoon, jota vuoristossa näkee.

Olemme erilaisia ja erilaisen kulttuurin kasvatteja. Olen keskustellut usein erään itävaltalaisen miehen kanssa. Hän asuu ”kanjonissa neljä”. Mies on n. 50 vuotias ja mielestäni ”kunnon mies”.

Hän kehui minulle vuolaasti asuntoaan aurinkoisella vuorenrinteellä. Ja sitä, kuinka hän saa nousta aamuisin nauttimaan aamupalansa luolan suulle ilman ulkopuolisten häiriöitä. Hänen katseensa sai minut vakuuttumaan, että mies todella kokee elämän vuoristoasunnossa hyväksi vaihtoehdoksi.

Luola-asumisella on Gran Canarialla takanaan pitkä historia. Historia kertoo, että kun ensimmäiset asukkaat Cuancit tulivat n. 400 - 500 ennen ajanlaskun



Tälle ”vuoristofarmille” on vuosien kuluessa rakennukset lisääntyneet. Pihapiiristä näkee että paikka on joidenkin ihmisten oikea koti.

alkua, he asettuivat asumaan juuri luoliin.

Eräs paikallinen totesi minulle sen olevan osa paikallista sosiaalihuoltoa. Sallitaan syrjäyneiden asettua luoliin asumaan, kunhan eivät aiheuta

häiriöitä. Sääolosuhteet sallivat sen hienosti.

Pakolaisia meren takaa

Uutisia seuranneet ovat tulleet tietoisiksi Gran Canariaa kohdanneesta pakolaisongelmasta. Tummaihoisia katukauppiaita on täällä ollut ennenkin, mutta nyt niitä on enemmän.

Kaupunkikuvaan on ilmaantunut Afrikan mantereelta meren yli tulleita, ihonväriltään tummia siirtolaisia. Koronaepidemian vuoksi lähes tyhjiillä kaduilla niihin kiinnittää enemmän huomiota. Atlantin myrskyistä selvinneet ovat tyytyväisiä.

Keskustelin muutaman Senegalista tulleen kanssa. He kertoivat asuvansa yhden kuukauden Playa del Inglesissä Servatur hotellissa ja muuttavansa sitten Barcelonaan.

Jälleen kerran tulin todenneeksi, kuinka ystävällisiä he olivat ja valmiita keskusteluun. Noin 18 - 25 vuotiaat

nuoret miehet käyttäytyivät kohteliaasti ja ystävällisesti. Kohdattuamme erään ryhmän parin tunnin kuluttua uudelleen, he halusivat pysähtyä keskustelemaan kanssamme.

Ajattelen heidät nähdessäni, että me olemme paenneet kylmää ja he nälkää - tai jopa kuolemaa.



Jokaisella maahanmuuttajalla on aina kasvoillaan maski. Maskin takaa kohtaa useimmiten ystävällisten silmien katseen.

Meillä on oikeus katsoa alaspäin johonkin ihmiseen vain silloin, kun aiomme nostaa hänet ylemmäksi. J Jackson

Kuvassa italialainen ystäväni Giovanni ...

Italiassa syntynyt, Hollannissa elämänsä elänyt saksalaisen äidin poika Giovanni on asunut kolme vuotta Gran Canarialla rantabulevardin penkillä. Nyt tavatessamme hän kertoi muuttaneensa puistoon, koska rantabulevardin penkki on rauhaton lenkkelijöiden kulkiessa vierestä.

Iltaisin hän sulkeutuu makuupussiinsa ja nukkuu yönsä penkillä paljaan taivaan alla. Kaikki hänen matkatavaransa on pakattu siististi ostoskärriin. Kärriin hän asettaa joka ilta samaan paikkaan ja asentoon penkin pätyyn. Kengät hän sijoittelee sääntillisesti vierekkäin penkin alle.

Aamulla hän herää auringon noustessa, pakkaa tavaransa ja lähtee liikkeelle. Noin neljäkymmenen viiden ikäinen mies on taitava huilunsoittaja.

Iltaisin hän soittaa pientä poikkihuiluaan joko rantbulevardin varrella tai ruotsalaisten kirkon edessä ja toivoo, että joku ystävällinen antaisi lantin.

Kohtaan hänet lähes viikoittain ja hämmästelen aina uudestaan hänen tyytyväisyyttään. Elämä näyttää hymyilevän hänelle.

Entä minulle?

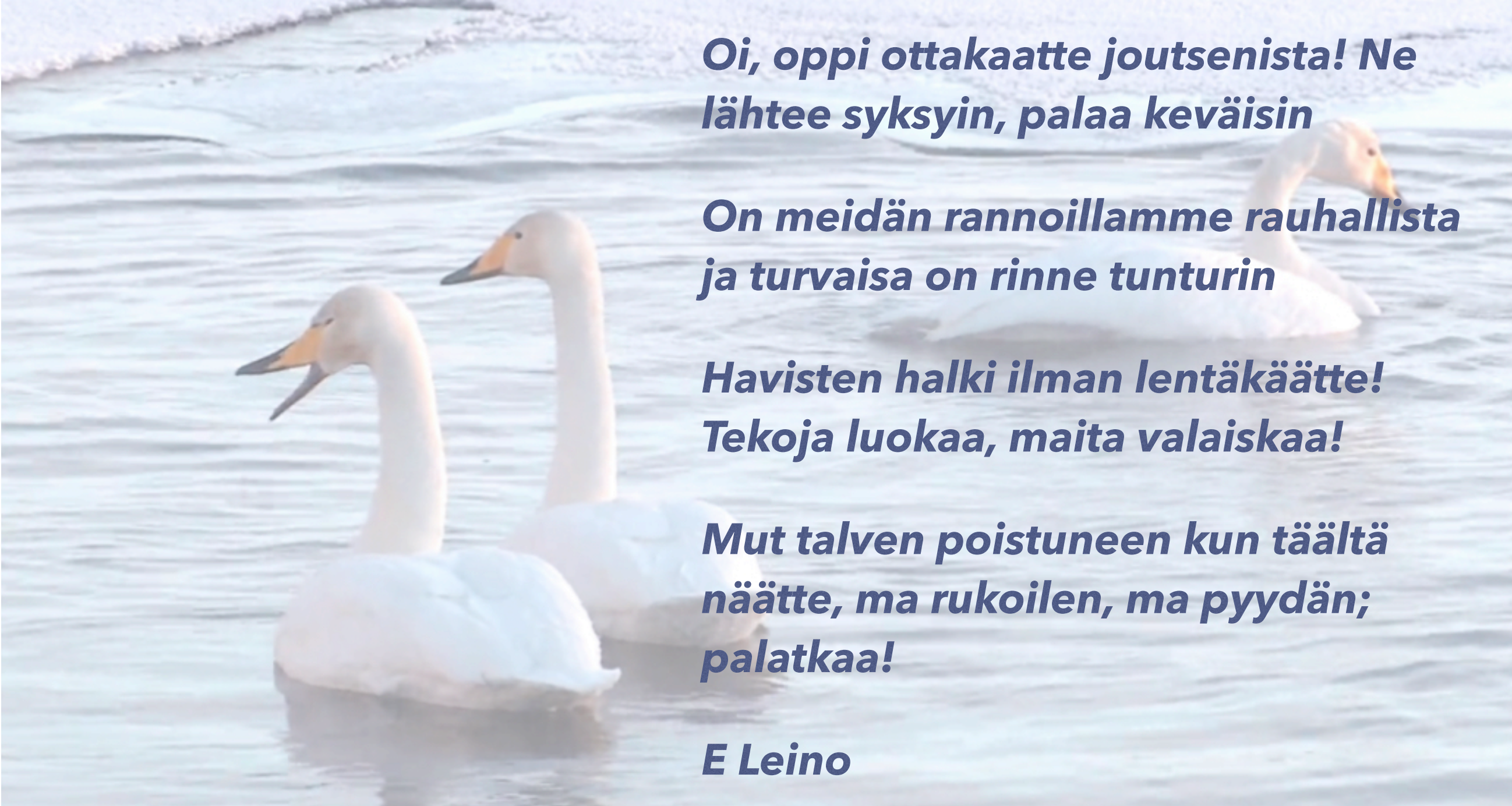
"Ihmisen, jolla ei ole tarvetta enää miellyttää ketään tai jota kukaan ei enää kadehdi, voi aitoudellaan opettaa minulle jotain elämästä..."



Giovanni on erittäin musikaalinen. Hän harjoittelee tunnollisesti soittoa päivisin ja esiintyy iltaisin

Olemme vain ottaneet oppia joutsenilta ...

"MUT TALVEN POISTUNEEN KUN TÄÄLTÄ NÄÄTTE, MA PYYDÄN; PALATKAA ..."

A photograph of three white swans swimming in a body of water. The swans are in the foreground and middle ground, with their long necks extended. The water is a light blue-grey color with gentle ripples. The background is slightly blurred, showing more of the water and a distant shoreline.

***Oi, oppi ottakaatte joutsenista! Ne
lähtee syksyin, palaa keväisin***

***On meidän rannoillamme rauhallista
ja turvaista on rinne tunturin***

***Havisten halki ilman lentäkäätte!
Tekoja luokaa, maita valaiskaa!***

***Mut talven poistuneen kun täältä
näätte, ma rukoilen, ma pyydän;
palatkaa!***

E Leino